

Moje življenje

IX

5. maj

Večeraj obiskal me sodni oficijant for-
sunal Stavosšek, ki je bil pred vojno
namerjavetu, odvrnil je ob izbruhu vojne
k vojakocu, bil leta 1914 zajet in je bil
do letos v ruskem ujetništvu, Tatarska.
Posrpa se mu prestane muke. Toliko
lepih let je izgubil, in vemo, kaj je,
gmanjano veselo do žrtve. Kasil
mi je, da je edino moje pisnogo slo-
žilo pred obupom, da nisi, ko ni ve-
del uberie koštat, sam vzel žrtve
je. Skikal je boljšiako žrtve, clovaka
primo groza, ko ose to sliši - in potem
so še tukaj ljudje, ki smatrajo to kot
ideal, kjer ni vere - kjer ni spoštovanja
oblasti, sam ni reda, ne pogoda za
obstoje države. zato naj bi bilo naše
skuljenje, da smo edini, da gra-
dimo, a ne podivamo, kajti potem,
ko pride ta pošast, je prepogum. Ni ni
lepšega kakor red, spoštovanje zakona,
čut, da osine moremo vladati - narava
sama nam daje v žrtvi žrtve
najlepši dokaz - in mi - ki smo kro-
stvarjeva - naj bi delali drugače?

7 maj

Knezožkof dr. Mihael Napostnik prišel
je v H. Lencart, da deli zakrament sv.
bitume. Pod stano gostinjsko bil je sprejem
vedno slovesen, z ogrom nabo, da
je bil škof tajni sočelnik cesarja. De-
kanijski upravitelj vabil je mene
da se udeležim sprejema in mi
navsotl, da oboestrin tudi dru-
ge uradnike zaradi udeležbe. Ho-
nil sem to. A na dan sprejema sem
že jutraj zgodel, da se drugi urad-
niški ne udeležijo sprejema, čet,
da je škof avstrijski. Tako sem
ostal sam, edini nadofvejal škof
in poitar stare udeležila spreje-
ma. Kakor gremot dr. Lebl, tako sem
tudi jaz pozdrasil gosta s knatijs
primnemim nagovorom. Bil
je zelo prijazen in bil vidno vgra-
doščen. Šker mi škof sled narod-
ne mlavnosti v gledi i korostega
plebscista, ni bil kaj mi men, a
smatram, da pabteva nasaditi
takt, da se odzovem vablu, ker

gre se za astouitelo oblastij, da se
meleboj spoštujemo in tako pri-
dobimo na ugledu pri ljudstou,
kitozadovolno natačno opazuje.
Suastrati pa mislamo, da je suva
nadpastir - vsuno katoličanu,
ga namo dolžnost pozdraviti
še pa ne - potem pa se najt grejejo
druzi za krsto oco. Mi jim uga-
ja sprejemo odpel mi je sč, kam
brede skolski dub, ki prouca
vse krste, ki so se prikazali z svojo
odsotnostjo - a pa jo naj, da na
bo ljudstvo eukrat pustim
prao praoi profesor 8. Sparty - ne-
sparekmo so - Mi silijo ljudstvo
s bucyverstas - odsekajo si vejo -
na kateri stopijo.

Resnicina ljubo še dodam,
da se petudi proučena skaja
in odpa oščuikre čete zentu
svojimskou udležil sprejema.
Ljudstvo delalo je opazke glede
absence ostalih - habenut sibi-
tisti - ki usnajo čuta - ga so, kam je
potrebno.

8 maj

Bil je dan birme. Bil sem tudi boter
in voorna faneza luvčak - Kauzku
in Adolfu. Po cerkveni služnosti bil je
služnosten obed pri dekanijškem
upravitelju. Knezoški poklical me
je, da sem sedel ob njegovih levi stra-
ni, poleg mene bil je general Dr. Feble.
Na drugi strani bil je prvi ptujski,
prvi kinspreler - nato ustanovitelj
knezoški zavel je prav žrtačen
razgovor, zanimal se je, kje sem
doma. Dvomil jeval sem si, da je
v običajnu drugačen - a spoznal
sem, da to ni res, da je morda
prijetno in zanimivo običajne,
kako sem zelo vesel, da sem se ude-
ležil sprejema, v običajnu spozna
še le človeka in onje tudi ose
drugače sodi kakor samo po tem,
kar ljudje govorijo.

12 maj

moj tžbet zbolel je na ošpicah. Če tudi
ni nevarna bolezen, tako vendar
krepčemu zanj - vidim, kako tpežni

se muči, moje edino veselje - osemogojni
pusti mi ga - saj je moje oče.

16. maj

Ker sem uvidel, da bo prišlo v obitku
Memu odborcu do spopadov, sem se od-
ločil, še pred volitvijo župana od-
ločiti mesto kot odborcu. Moja de-
misija bila je sprejeta. Zvedel sem,
da nam uvažajo voliti Karola Aubl
kot župana. Ker je ta nemški utar, se
mi protivi, voliti ga in dati tugu
zpet nemški pečat. Ka sodnika je
ljudidosti boljše, da se ovdružim
vsakega političnega delovanja.

17. maj

Dr Goutšek brl je pri meni. Predloži
sem mu, da naj ne volijo Aubl-na, ker
bo to za nemške utarje zmagala. Du
to uvidi, vendar je zato - prasi
pa, da bo drugač slovenski odbor.
Dr Goutšek podžupan, Dr Teble drugi
svetovalec. Nisil sem, če le bo.

18 maja.

Priloga je volitev župana in svetovalec. Karol Aubl bil je od 16 glasov zoper in z 15. Kaproega svetovalec (pod župana) bil je zoper in dr. Koble, za nadaljnja svetovalec dr. L. Kraumburger in učitelj Anton Habukovič. Med posvet. Antonom Kronvogel in dr. Milanom Gorišek prišlo je do sje volitve, ker je vsak dobil 8 glasov. Pri tej volitvi dobil je Kronvogel deset glasov, dr. Gorišek le šest. Tedaj je propadel. Kapustili so ga tudi že njegovi pristavci. Vesel sem, da sem odstopil, prihranil sem si še to razburljenje.

Ku danes morem reči, stem se je maščevalo ose, kar so dr. Gorišek, Kopriv in drugi delali 1918. Soaril sem jih, a zastonj, tako se ne pridobi ljubezen-pozneje so jih uabili v sofo sedlo, puvili so, a kazali so jim na tiheumfige. Sedaj so se maščevali. danes triumfirani faj-nivno sem lupel - a danes sem dobil zadostneje.

8. junij

Mirno tečajo dnevi. Spominjam se
na Vergilijevo spesnitev: Fytire tu pa
sulae recubans sub tegmine fagi.
Živim na deželi v lepem pomladnem
nem času. Krasni dnevi so - če na vse
zgodaj slišim različne vrilate pevec.
lastovice - prepelica zglasijo se v prvi
jutranji zvonji - nato kukavica - pod
strelcem, ščurkovoce serica. To je kon-
cent - in solnce vzhaja tako lepo, in
pošlepa so se zlate žarke na zemljo.
Če se je začela košnja - pozno v noč,
ko že poživam, pojejo kosci po polju
in vriskajo - ones delleta - to je se-
renada. Zgodaj stajam, saj bibilo.
preh, bti v sobi, ko pa ti uidi na
nasa toliko lepot. Obrskal me je
sodni sodnik Dr. Schaubaah in me za-
vidal zato žaljeufe - su je v kari-
bonu in udiha delati v sopanni
sobi - jaz sem svoj gospod - si me
dini, kakor mi ugaja - zato mi
lepšega ni kakor žaljeufe na
deželi.

15 junij

V zadnjem času oživelo je zopet koroško vprašanje. Vlada je zahtevala od vrhovnega sveta, da se prizna naši kraljevinii koroška do drave. Bili smo polni veselja upanja. A danes prišla je vest, da je vrhovni svet to odklonil. Ob enem se je sporočilo, da se nam je to poručilo, a vlada je obstajala oled napredne informacije na plebiscitu. Neizrekljivo bol vlegla se je o moje srečo, moji najljepši upi, moje edino veselje, da bo koroška domovina je položena v grob. Karut mi ostane obhod v se, moj pravočljivi, ne smem k svoji materi, ki tam žaluje in čaka željno rešitve kakor jaz. Kdini se kakor zakleta deklica, kakor se je že bližal rešitelj, a gle sile so ga odbrunile in sedaj čaka, da pade seme v zemljo, iz katere vgrase seme, iz katere se napravijo deske za ~~stolce~~ zibelko za trstega, ki bo njen rešitelj. Galosten sem.

ne veselime ni, dostikrat se po
noči, ko se prebudim, spomnim
na je nekčine domo svoje, Fiki
up mi je ostal - a bojim se, da
bom upal in upal - dokler me
ne položijo v grob in z menoj
vse ure.

18 junij

Imel sem radno pot skozi Sv. Anton
v Kupetinec. Hodel sem me je pozdra-
vilo, ko sem stopil na praga. Klato
solnce pošljalo je prvo pozdrave
na ozvijajočo se naravo, ki latiki peči
so začeli pologu in hribih, tam
dalje na zelenem travniku stival
sem veselo petje koscev, ki so svojimi
kosami peli sovnati travni gadljo
pesem. Prišel sem med vinograde.
Prišel sem v siječnega trsa se spremlja
in spominja na glatcu sad, ki daje
jeseni vsem veselje. Šel sem mimo hiš-
ce, kjer je bivala nekdašnja. Bilo je
še vse tako, tista klopiča pod košatru
kostanjem in tisto okence, skozi ka-
tero me je pozdravila z zvonitru

smehom. Bilo je osenčeno. Nadvi-
selj mi je pravil, da je pogost iz pi-
sem, da ni srečna. Kapustl sem
visoki krab in sanjaje šel dalje med
dubčevimi vinskopolu. Kažovigal
sem si svo in mislil na nekdanje
čase.

Po krabih sem hodil ter pel
Lu gaoriskal na glas
A vendar ne tako vesel
Mo k dubi hodil sem v vas.

Čistatelj si bo mislil - a ki se nisi
spamčoval - a jaz rečem - le spomi-
ni so, ki clovoka osvečujejo - brez lepoh
spominov ni žaljenja.

18 julij

Po enem letu sem zopet nastopil
švicarski dopust. Čuti se dobro
za počivanje. Mi mi treba misliti
na akte, ne sedmo in neti pred se-
boj, kako naj vodim celistvo
uprase - mi smo je ose - žaci stu-
dijo so.

26 julij

Ta ni mošk, ta ni za kabo
Kdor oidel tujih ni ljudij -

Tako sem si mislil - raj biti vedno
v enem kraju, ne mudi človeku no-
bene spremembe in duševno obzrek
se nikakor ne kayširi. Guala me je
srčna želja, da bi oidel zopet svojo
domovino osaj od daleč. Napotil
sem se z družino čez Ljubljansko
kraujo dionu Fejersko - na mesto
toliko lepih spominov izza mladih
dnij. Nebeško lep dan je bil, ko smo se
vozili iz krauja proti Fejerskem. Vstupi
daljavi pozdravljaj nas je Triglav
in do druge gore Kayale so se v sofi
dionu lepoti. Kladiu gore so nas
objele, prijeter yak napolijeval
je naravo, čutili smo, da smo v
plavinskem kraju. Kostoljubno
spuejeli so nas o hiši mojega drugega
žal je krajnega prijatelja Jurija Benk
na Matkovo vrnid sioo Koimo,
Kjer sem hotel najti mir za nekaj
dnij.

27. julij

Iz bližnje koroške prišla je moja
mati. Po enem letu videli smo se
zopet. Kakšna razlika med laustim
in letošnjim letom. Lani sem bil še
~~svojem~~ rojstnem kraju, pri dragi ma-
teri, bil sem doma - letos mi je zaprta
potka - od daleč so morala potova-
ti oba, da so se videla. Mnogo je ve-
dela povedati o koroški, da se postopa
z Slovenci prav dobro in da se trudijo
Kerenci storiti vse, da zadostijo ljud-
stvo, vse se z namenom, da jih tem
prej zamuzijo. Na narodno smrt ob-
sojeni zginil bo tudi na koroški
slovenski rod - a kdo je Kriv - ni
sam.

28. julij

Na makedonem biva tudi bosi
deželni predsednik Dr. Breje s celo
svojo družino. Po daljših letih se
so se zopet. Bila so si iz Celovca
sem prijatelja - sedaj so se sečeli
manj eden drugemu odhajala.

Bil je zavezan zato, da se poroči in s frulo,
rao no tako tudi njegova gospa. Čutil
sem neki prepad med nama, mogo-
če se motim. Razgovarjala se, a nedosti,
vidim, da ljubi mir in samoto - nočem
ga ustiti. V Kazino sešel sem se z od-
vetnikom du Vodušek; prav ljubeznivo
gospod, kaj je veliko zanimanje za
koroško, rekel je, da je napravil dve
stadi, da pripade koroška tekou
doch let nazaj. Družil mi je, da noš
du Breje glavno kriodo, da smo tzu-
bili koroško do drave. Skoro nisem
mogel verjeti - a žal bilo je res, kakor
sem povedel drugi dan.

29 julij

S stariim francem fericejem kre,
marii sadnikom po lasinjstkih
plavinah, sedaj županom, repub-
like Feversko, so se dogovorila, da
greda na Čišo koč. Ker je imel še
nekaj opravkov zjutraj, kreuil sem
prosto sam naprej. Kveško lep
dan je bil, ko sem stopal na zgor

potomnem maketovcem gozdu. Prijete-
ren vojnj debelih snovk in nesevno
napslujeval je celo opražje, lahko
kakor snua sem hodil. Kmalu došel
me je na Štularjevi plavini Kre.
V živahnem razgovoru dosegla sva
kmalu svoj cilj. Zopet sem se videl,
draga kočā, zopet sem poslušal šumenje
je slapa nad kočā, zopet zopet
tam doli v dolini kakor leta 1914,
ko sem bil zadnjekrat tukaj. Obrnil
sem pogled tudi proti severu - vi-
del sem se zopet, sivi obir in stara
gora, pod katero mi je tekla zibel-
ka. Kolikokrat sem hodil po teh go-
rah, kot prost sin koroške dežele -
a sedaj - sedaj ste v trije deželi - ne
smem več tja in tam gospodariti
Korce. Neizgovorna bol legla mi je
na srce in oko mi je bilo koso.
V kočā našel sem že dr. Brejce s celo
družino. Mišla sva na razgovor za-
radi koroške. Priznal mi je, da so
Korce v zadnjem trenutku pomu-
dili, da bi naj odpadel plebiscit

pušti temu, da bi delala drava meji,
dejelna slaba je vendar to odklonila,
Nen mi hotela prozati odgovornosti,
češ, ljudstvo bi kvičalo, kajajste proda-
li koroško, ko bi lahko dobili plebiscit?
Kuna dosti zase - a vidi se, da niso
spoznali pravega položaja. Če bi
ne sodili tako optimistično, bi do
tega ne prišlo, sprejeli bi, imeli bi
tako pa je zgubljeno še to - mislim
za sedes - po lastni krivdi smo
zgubili najlepší del koroške - zastoj
je sedaj vse pivarcije - škoda, da
je bila usoda koroške položena
v roke nekaterih - če bi pratali do
mašine - bi se stoar zasukala
drugaj. Stožurim sreem zapus-
til sem plavinski raj pod Glin-
tovec - pogled na oddaljeno
domovino vzbujal mi je pre-
žalostne spomine na vse to,
kar sem ravno zgodil.

Kdaj ni več tako -
Ni več pol nebu
Saj ni več moj ljubi -
Dragi domu.

30. julij

Prisil je dan slovesa z materjo.
Bogoočila soa se o osem, kar me
je zanimalo. Spremljal sem jo
do vrh fezerškega vrha, kjer je
meja in še nekaj dalje na Korosko.
Kastajala mi je roga, rad bi imel,
da bi ne šla naprej, a prisil je čas
ločitve. Postala soa obrnjena pro-
ti Koroski, še en pogled, objem, stis-
nila soa si roke, tresoč glas ma-
tere: Srečno - in razšla soa se
osam na sojo pot. Tako je bila
ločitev od matere - bogve, ali
se še vidisa kedaj? Temo mi je
bilo pri sebi, saj misel, da me
loči meja od matere, mi ne
da miru. Kako lahko bibila ma-
ti v sosedni jugoslaviji, a trma
in mala sufermanost nek-
terih ljudi je povzročila, da sla-
da tam, kjer so Slovenci, oholi
Nemce in se smeji naši kratko-
vidnosti. Temo sem stopal v fezer.
No dolino - pred seboj sem videl
žalostno mater in zgubljeno domovino.

4 avgusta

Na jezerško došel je tudi vseučiliščni profesor in bioški deljelnik predsednik dr. Leonid Pitavnic. Prišel je zaradi do-
ložitve meje. Kodel mi je povedati,
da je pariška konferenca pomu-
dila naši vladi ino do drave
brez plebiscita, ako pa tega ne
sprejme, bo glasovanje v coni
A in B. Besqrajška vlada obrnila
se je do vlade v Ljubljani, a ta je
zahtevala na nasajoi se na ugod-
na, žal napajna poročila, da
mora biti glasovanje in se je zahte-
valo opevije cone A in B. za Jugos-
lavijo. Tako je bila usoda Slovence
Koroške že tedaj zapetiata, a vse
to po krivdi tedaj vodilnih oseb.
Volenti non fit injuria - jaz sem
odsedaj tih, in ti cikrat ne oz-
diguem več glasu - dosti sem
delal in žrtvoval - upal - a sedaj
vem, da smo si sami izgrebli grob,
iz katerega Koroška Slovecija
ne ostane več!

6 august

Dionis so ducovi na Fejerskemu. Nebo
je jasno, vrhovi saosrijstkih planin
se doigajo v neuvadli' lepoti
proti siri'jemur nebu in te sabijo,
da jih povästis. V hladni seuci se-
dim, prijeten vonj sivek ti dvi-
ga mošnjeje pesi, čutiš se vesele-
ga zdravega. Kmalu pride čas
lovitve - še enkrat sem gledel na
hribe - odpel se mi je svet proti
Koroškem - videl sem gore - videl
ravino, po kateri sem toliko-
krat hodil - zdise mi, kakor bi
gledal v bajki lepo deželo, tako
krasno in mi'lo, kite sabij, kiti
mudi nekajeno veselje - hočeš
stopiti v njo - a maj' si bravi
ohod - visoka stena - ni tako
si moja domovina - nedostop-
na si mi - saj nisi svet moja -
dolgo sem gledal tja proti severu.
Tam kjer je bil moj dom - še
en pogledav in zgivila mi je
iz pred oči' - a vpreu čutil sem
neposno bol.

8 avgust

Kapustil sem divno planinsko vas. Kaduji večer posetil me je dr Brejs s celo obitelji, bil je prav pri srcu večer. Habavali smo se kakor nekdaj, le prehitro minul je čas. Trifler jutranji hlad nas je spremljal, ko smo se vozili dol proti Kokeri. Še enkrat so nas pozdravljali urbovi Saonjskih in Karavanskih planin z zelenimi robovi sonnatih pašnikov. Od daleč doigal je majestično soopj rivo glavo proti nebu Triglav - ne vse črsto slovenski - suodeževan od vzdajalca Gdalijana. Sloo sem stal planinam - sloo tudi deželi, ki je ostan planin.

9 avgust

Sedim s brezolaku, ki roptka proti bradu. Če se vidi Schloberg je se razprostira mesto pred mejoj - spominu se vzbujajo tako lepi na ona brezskubna leta mladosti in navdušenja - a sedaj samo sikuji - smo v drugi dežavi - minulo je veselo - ostal je spomin.

10 august

Do ulicah sem hodil s prijateljem Sta-
mity. Živakuo žolferije posvoda, nič
se ne vidi o bedi, ki se najprijaj
po naših časopisih. Brečā sam zna-
ne obraye - a pastouj sčēm enega.
Tja sem me slečē na St. Petruso po-
kopališčē - tam je rjien dom.
Prijatelj Stamity mi pokaže grob-
priposost, železni kniž pose, da
spitku očēm spauje moja pri-
jateljica izza lepsh duij - kici.
Tiko je vse, nrtov je grob, ni vse
nobenega glasu - ne vidim več
ovih lepsh očij, ki so me gledale
tako zaupno, ne slišim več sve-
ha iz sojnih ust - ni nmo spst-
ne ozduamno. Boditi lahka
zenujica - ni nmo je vse - ni nmo
je vse - najti sife soluce očue
srečē nad gozdami - poklek-
nil sem na sojēm grobu naj-
ni bo odpruščēno vse, čē sem te
kedaj rasil - upala sva in
sarpala o sreči - prišlo je dru-
gačē - 15. julija 1918. strčila
si mi zadujsokuat roko in

zaključala: Auf's Wiedersehen - niso
se videla več v žoljčju - so i-
denepred - gozdavni! Se en
pogled na drago gorilo - ki kro-
je me in tako ljubko truplo - in
šel sem, niso došla - saj namu
da niso čas, in da izgubim nekaj-
kar je bilo toliko ljubko. blago sree
nesebno, ki je toliko ljubilo, a
moralo le pregodaj utihnuti za
osegdat! Spovaj niso!

11 avgust

Pril je ločilo čas. Zvečer prejšne-
ga dne šel sem na Schlossberg - vabk
me je tja večer in hlad in nili glas
godbe. Sedel sem na mestu kakor
nekaj - nilo do uclisoglaso si
godbe in me razibali v daljse
dnu, na nekdanje čase se spomin-
jam. Kako nekki so akordi, kako
vabovi - prijazna sapica prblja -
od seena sem se bliža neobla
blisk v tajni luči razvoitlavo
hrib in dol - se en komad lepe
godbe in govet stopni dol s žoljčje

mesta. Le prejšnjemu prišel je čas ločit-
ve. Krepko si stisnemo z klavirjem
roke. Igrala mi je solza v oči, saj
bila so si vedno najboljša - pri-
dru brezolast - en prsk - gura
mesta sem hitro se zgublja jo hitre
stolpi cerkva in tudi si draži
Schlossberg si zatočil v daljini
kačin - ostal mi je le spomin
& bogom kraj lepih dni - bodite
moji vsi, ki smo si bili o tebe
kot tako prijazni - ti pa tam
pri sv. Petru - spadaš mi -
Tebi veljal je moj zadnji pozdrav.

2 september

Nadučitelj Radoslav Kopic je zapus-
til sv. Lenart. Našel sem ga že v St. Lenartu,
ko sem prišel sem. Praviš mi,
da je bil prvotno pristal Klerikal
ne stranke. Pozneje je stal odločno
na strani liberalne stranke. To
mi je tudi prineslo, da so ga leta
1914 popolnoma po nedolžnem
odločili v zapor. Kadosveje je dobil,

Ko je postal po preobrotu gercut
kučke obične. Koš takiču sprl se je
z župnikom Janžeković, s katerim
stasi bila prej velika prijateljca.
Dollega časa je bil hud nasprot-
nik Klerikalne stranke. Nastalo
pa je nesporazumljive medujim
in du gorišek koš odjem tukajšne
SDS-stranke. Tu tako se je zgodilo,
da je zapustil teg na tihem, brez
slovesa - malo priljubljen pri ko-
legih in součelnikih. Meni na-
sprti vedel se je vedno taktuo,
četudi me je imel drugače koš
premiloga napram nemcem.
Bil je napram nemci in mojim
domačinom praviceu. Hane os-
tane nauk, da je najbolje, biti ved-
no nad strankami, kdor se po-
da v kako politično stugo, ima
pričakovati presenečenja, ki boli-
jo in grevijo žoljence.

2. oktober

Napravi sem izlet k Kapeli nad Radenci.
Mičen je ta kraj - cerkvice na hribu stoji
vedli vinograda in daleč okolipo

hrbibih nič drugega kakor vinogradi.
In pred župniškim stoji siva las gos-
pod, glatomašnik Meško, Castiliva
je njegova portasa, rajnož je dosti
skupil, a venotar je vedno veslega
srca, tako da se prikupi vrakemu na
proi krenutek. - Prepevali smo v
Kemljicovi gorici veselo pesmi, dok-
ler ni zahajajoče solnce vabilo na
odhod. Lepa si slovenka zemlja-
gato naj bi se vsiljubili enako, s
tem pokazemo mi našim so-
narodom, ki tako krepici po teh vi-
sekih.

10 oktober

Ta dan je Vidov dan za koroške
Slovence. Kako so se pred letom
dvoj veselili, da jim zasije za vedno
koliko zaželjena zarja svobode, kolik-
no bilo je navdušenja, koliko lepih
upov - a prišla je urzla sapa-
umorila je vse lepe cvetje in ko-
roški Slovenci stali so vsi en
osodepolnega dne ob grobu svoje
sreče. Koliko zarja so prestali od

listega časa osi vesti - koliko so trpele
škole, ki so jo jim priganjali brez vest-
ni izdajalci. Najljub gledajo čez
gore, kjer stannjejo njih bratje, roš-
ve si želijo, prostost, saj vedo, da
jim drugače grozi narodna smrt.
Kesen je - hlaber vetrček pohlja in
od dreves pada list za listom -
tako so ginocale tudi naše nade -
a mi še padel zadnji list - Matj
matjaž se spi pod bco - a vzbudil se
bo in prebral soroaga - in sedaj
garije, tudi tebi korostan - veselja
dan.

10. november

Mirnodce žoljeje - saj imam to, po če-
mur sem krepnel. Najljubši mi je pa
moj dom - tu imam svo srečo - svojo
družino - mi mi za krepke veselje -
sue mi ne dajo veselja, v družinskem
krogu, pri zaimnihi kužigi najdem
ose. Najbitako ostalo - kumaj bi je mgl
veter in meg poletava po polju - a v
soji sobi sedim in gledam, kako se
kava mura - spanija me na naše žoljeje!
Kaj pa mislim - miudo je mastraj - in
paulsed se je še vedno vrnila!

26 november

Sprejel sem pismo od matere, da je bolna in mora biti v postelji, ker se je prehladila, ko je gledala gostijo mojega bratrancea Houza. Z osebnimi pisma me pozivam, da mi dobro. Temu slutnje me obhajajo, vedno mi je pred očmi, ko so 30 julija na feyenskem vrhu ozela slovo, da je bilo slovo za vedno. Tri-krat sem na najhujše.

27 november

Kar me je že cel dan nadajalo stemno slutnje, ko se je wreničlo. Kocičar sporoči mi brat Mirko iz djuhljane, da je mati dne 24. novembra ob sedm zjutraj umrla. ~~Sklenila~~ je, ko je z ¹² 26. novembrom karu spalnica 42 let, so je trudno žoljenje. Vzrasla v skromnih razmerah sijalo ji je v mladosti le redko kdaj soluce vesolja. In ko sem prišel jaz kot sad prepovedane ljubezni na svet, zavela se je nova skrb. K očetovi skrbela je zame kakor more le prava mati. Upanje ozbrnilo se ji je v srcu, ko sem šel študirat, da postaneu duhosoudk, kar

ji je bil idejal, spolnil se ji ni, ranil sem
njeno srce; vem, draga mati - težko si
nosila to blogo srce - a odpusti mi - vsja
človeška je prosta - videla je nazadnje
sudi ona, da sem našel svojo srečo.
Bila je ženska posebne vrste, ni se ka-
zala, kako ljubi svoje otroke, bila je stro-
ga, resna. A v srcu tlela ji je ona globoka
ljubezen, ki jo čutila prava mati - in
skrajno ljubezen doživela nas je vse
tri otroke na tisto stopnjo, na ka-
teri stojimo. Matou je bila tihaj njena
ljubezen, tako so bili kremitki, ko je
le izgledala da čut. Dobro se še spomin-
jam, ko sem prišel po maturi do-
mu, da je prišla, da je nekaj ve-
čerov pod prostim nebom na ko-
lenih prosila za srečen izid - in
njena prošnja bila je uslišana -
tako lahko se nikoli nisem naprasil
izpita, kakor tega. Ko sem prišel že
oženjen z ženo in otrokom v njeno
malo stano sobice v Žumrovi koči
na feričah, bilo je njeno največje ve-
selje, ko smo sedeli skupaj pri svi-
niji - videla nas je srečne in srečna
bila je tudi ona z mami.

Njenega žrtoljenja večer bil je lep in
mirni - saj je bila moja skrb, da sem
stnil veselo, kar ji je napravilo živ-
ljenjske prijetno.

Bla je zvesta Slovanka - ni se
ustrašila napustiti - posoda
la je vsakemu svojo mnenje. Z nav-
dušenjem šla je osliti za Jugosla-
vijo - bil je lep tisti nedeljski večer
10. oktobra 1920, ko smo moja žena,
jaj in Sokeli, med prijimi Dr. Krašovec
in Podlesnik prepovedali v njihovi sobi
veselo permi novejemu, da je z mojim
naša. Kadujskočas slisalo se je petje-
tako veselo - v sredo 13. oktobra zvečer
sedela sta moja mati in teta - Kumu-
rova v tej isti sobici in pokale nad
nesrečnim izidom. No so z mojim
pokali topiči in zvonili zvonovi!
Od tega časa ni bila prao več vesela,
sejka ji je bila izguba slovenske zmlje.
Pri zadnjih dejelnostih osliti-
vah šla je volovno na oslišče in
oddala svoj glas za koroško slovensko
stranko.

Islačba mi je bila, da sem jo le-
tos oddel še enkrat na Fejerskem.

Šlooo bilo je težko, saj sem slutil, da
je bilo zadujoknat. Škresovim glasom
rekla mi je - srečno - in zgrinila je po
bregu, ne da bi jo videl več. Tako so a
se poslovila za vedno.

Sedaj spis mirno spanje, po kratki
bolezni bila si rešena. Trpljenja zatis-
nila si svoje tako lepo modre oči -
ne gledam jih več - ni mi bilo dano,
da bi jih zatisnil jaz, da bi te poško-
pil z blagoslovljeno sodno kumla si
v svoji rodni deželi, katero si toliko
ljubila; Mo sem te vabil, da bi prišla
k meni, rekla si - pustiti me umreti
v kraju, kjer sem bila rojena.

Spolnila se je tvoja želja - polo-
žili te bodo v grob - ne vidiva se več -
ob odprtem grobu prsni te, da
mi odpustiš; Kolikor klat sem ra-
nil svoje vee. Nreu bom nosil
tvojo sliko - mogoe niseu vedel, kaj
inam - sedaj, Ko te ni več - čutim
vso praznoto - tam z rinih visao
gledaj na nas, ki te bomo vedno
ljubili - dokler ni združene nad
grozdami - tačas pa mirno spa-
vaj ljuba mamiča.

2 december

Ne morem razumeti, kako je prišlo
vse tako hitro. Komaj sem odložil pismo
moje matere, da se ne počuti dobro,
sprijemem je sestrosnosti. Kakšni-
la je oči - nikdar več ne slišim njeinega
ljubeega glasu.

Kot tako samovar, spominjam
se zgodovine moje matere. Pojena
v skusnih razpisih, je že od mlá-
dosti krpela. Stojkim delom prislu-
žila si je svoj kruh; zato je tudi šte-
dila vsak svinar; mnogokrat ni-
sem mogel razumeti, njeno varčevost,
a spoznal sem v poznejših letih vse
to, ko sem začel sam čuviti vrednost
denarja. Mlada leta prežela je v
Hribskihovi Majži, katero so najeli
njeni stariši oče in Marija Brumnik
roj. Poživ za so let v najem in ki je
stala poleg Hrišelna v Govrijah.
Ker je bilo dosti starih, 5, morala je
v službo. Bi Miklavcu spoznala je
mojega očeta - prišel sem kot sad
preproslane ljubegina svet.
Kavela se je nova tujeva pot zama-
tel, ker dedek in babica kot stoga

Katoličana nista rada videla to raz-
mije. Tako se je tudi zgodilo, da me je
mati poslala na komendoski
pristavi v Podkraju, katero je tudi
tedaj upravljal alec Karol Bogarč
p. d. Miklavc v najem. Mati morala
je mene prepustiti njegovu starištvu,
v ozgofo, sama pa je morala zopet v službo.
Bila je večinoma pri Miklavcu, služila
pa je tudi v Komendi, ko je bil komen-
dator Benčan, nato pri Ebenweim
v Goselnici, nazadnje pri Miklavcu,
kjer se je leta 1888 poročila z mojim
očetom. Ko je priča kovala, posod moje
sestre Mieke, preselila se je v Hribenici
koo Kajžo, kjer je ostala, dokler ni pre-
tekla najemu uskladova leta 1903. Od
tam štaja v komendoski pristavi
v Podkraju - leta 1906 pa v Kurnovo Kajžo
na ferišč. Ki je poleg Kurnove Kmetije,
katero je kupil leta 1888 moj starič Jožef.
Tam prežela je sofa zadnja leta v
miru. Kraljevala je v sofini stano-
vanju po sojenu, in to ji je bilo naj-
ljubše in tako je tudi to bilo vrok,
da ni hotela zapustiti sofe domovine
tudi ne po nesrečnem tvidu plebiscita.

razburljivi so bližnjaci za njo, ko so bili bo-
ji za Koroško. Ko so se za velkourmajnika
jugoslovanske čete umikale, postavili
so 4 topove tik poleg nje hiše in strelja-
li puški napram. Matije v strahu be-
žala z nekaterimi premožnimi
v goro in to je bila njena sreča, kajti
imeli so jo napravanost oneto sloven-
ko in bi jo odločili v zapor. Tja so pa so
prišli bolj pametni ljudje in tako
je imela potem svoj mir. Kadar se
je ducala je, ko je gledala po tleh bed-
nih, kako so bežali Nemci po rasno
sistem potu kakor so pruhajali. Tja,
da je prišlo vse drugace. Tja so se slepla
se ji je na srce, saj bila soalovčica,
kada bi bila v Kragu sofih dragih,
a rodne zemlje tudi ni mogla pus-
titi in tako je prišla smrt, ki je re-
šla to prava nje.

Stej. 273.

Dnevne novice.

— Smrtna kosa je na Koroškem dne
27. nov. položila v grob Marijo Ilavnik, ma-
ter g. drž. sodnega svetnika dr. Ožbolta
Ilavnika v Št. Lenartu v Slov. goricah. Po-
kojna je bila blaga duša in vedno zvesta,
navdušena Slovenka. Po nesrečnem plebi-
scitu bi se bila mogla preseliti v svojemu
sinu, pa ni hotela zapustiti svoje rodne
grude, zlasti ker je bila prepričana, da za-
sije koroškim Slovencem še lepša zarja. S
tem upom je legla v grob. Naj v miru po-
čiva!

Slovenec, dne 30. 11. 1921 št. 273.

3 december

Obiskal me je dr. jaoni pravnik Džosip
Korzi. Bila so skupaj na univerzi in v
društou Friglav. Minulo je skoraj 20 let,
kar se niso videla oči. Mopila so
se v spominu nekdanjih lepih dni,
kako hitro so namna tekla mine, kako
sa se ogrela pri lepih spominih.
Da, mladost in soj čar. nikdar te
ne bo. pustila bi bila poznejša leta,
če bi ne bilo spominov. Ali so me ču
premutki in posebno sedaj to lažba, ko
sem izgubil mater. Podi me ču pri-
jatelj, če se ne vidiva oči, če res tje
niš soj namu, da greš v soj vojaki
kraj, da pomagaš sojtu kptuou,
ki so pod italijanskim jarmom.

4 december

Prišel je moj bratec Mirko od pogreba
moje matere. Povsčilo se mi je, ker je bil
na licu mesta v Ljubljani, ker se dobi
do soljenceja potovauje, da je došel še
pravočasno k pogrebu. Hodil je od
Celovca do feriš po novi sedcu
ur. Hodel je namico na nrtovškem

odru, smehlaj na ustih. Prehladila se je dne 20. 11., a bila je še po Kauer. Ni čutila bolečin in ni mislila na smrt. Od petka ni ostala več, v nedeljo 27. 11. zjutraj ob 4 je brez vsakih bolečin zaspala v naročju svoje sestrice Kauer, ki je mamiči dala luč v roke. Pogreb očel se je dne 29. 11. na pokopališču v Žitkivasi, kakor je bila njena želja. Spolnile so se njene želje - sam ob očlovem grobu našla je tudi ona svoj mir - naj ji je zemlja lahka!

— Smrtna kosa. V svoji domovini na Koroškem je dne 27. novembra t. l. umrla ga. Marija Hlavnik, mati g. dr. Ožbalta Hlavnika, deželosodnega svetnika in sodnega predstoinika pri Sv. Lenartu v Slov. Goricah. Poko'nica je bila zavedna Slovenka, ki se ni bala nasprotnikov in je lani navdušeno glasovala za slovensko stvar. Tudi po nesrečnem plebscitu ni izgubi'a uvanja na boljšo bodočnost koroških Slovencev. Vrlj slovenski ženi bodi ohranjen blag spomin!

Slovenski Narod, 6. 12. 1921. št. 274.

8 december

Kod moje mame je - ni oč sprecjela soočel - spava mirno v zemlji, ki jo je ljubila kot zvesta Slovenka - naj bi se spolnila Troja iskrena želja, da pride za koroški narod ostajenja dan in da

boš spavala s osvobodencem Korstam.
To so moja očišla na dan našim
žalostnemu ljudem.

Jeriše. Dne 27. novembra je umrla Marija
Ilavnik, mati deželnosodnega svetnika in sod-
nega predstojnika dr. Ožbolta Ilavnik, koroške-
ga rojaka. Rajna je bila vedno zavedna Sloven-
ka in ni nikdar zgubila upanja na boljšo bodoč-
nost koroških Slovencev. Naj počiva v miru
v domači zemlji!

Koroški Slovenci št. 38. z dne 8. 12. 1921.

12. december

Ka sodnika v H. Lenuart bil je imenovan
Dr. Josip Cemer doma iz Borovlj. Čeprav
simpatične postavbe, veselje ni je po-
sebo, da imam kot sodnika Koroš-
kega rojaka. Naj bi bilo najmo skup-
no delovanje vedno harmonično.

15. december

Kupnik in dekanijski upravitelj Jožef
Kaučkovič postal je dekan. Ker ni je na-
vedeni nit in drag, naj mu posvetim
ta dan v spomin.

Pred 17 leti prišel je v H. Lenuart. Reklo
se baje tedaj, da je bil Korošem puja-
zu. Toda motli so se. Bil je vedno za-
veden Slovence, ki je z vsa odločnostjo
zastopal v trstih težkih časih pravice

1
Slovenec. Šel je v osak solivni boj
proti leuantskim nemškutarjem.
Trnjevi so postali dušoi za teolaupga
gipnika, ko je nemški Schulocem
ustanovil nemško šolo. Nemški
duh se je sedmo bolj razširil, nita-
ko so se nasalili tudi na cerkev, čer,
tudi v cerkvi se mora nemško peti.
Porabili so puiliko cesarjevega rajt-
va 18.8.1913. Mo so se ob koncu pela
cesarska himna v slovenskem
jeziku, začeli so nemški učitelji
zobroci nemške šole, na vdu se-
dauji nadučitelj flory, peti him-
no v nemškem jeziku. Kupnik
faužeković se je obrnil in rekel:
Der Gottsdienst ist ad gaffast, die
Kirchdienst sind. Nastal je čum,
razburjenje. Posledica je bila, da
je sedauji namestnik grof Clary
pisal lastnoročno pismo na
knezškofa Karotnik. Kupnik
faužeković bil je petkrat pozvan
k ordinarjatu, hoteli so ga pri-
siliti, da bi dopustil, da se pri so-
čani naši za cesarja dopusti petje

živine v nemškem jeziku. A nise
vklouil. Padel je seve v nemilost
pri vlasti in škofu. Dozolil je, da so
nemškutarji imeli ob takih dušoh
naji mašo, pri kateri so peli nemško, spre-
obratom odpadlo je tudi to. Janžetko-
vič se udlil se je, da bi sedaj Slovence
obeh tabouso združil, da bi v novi
Kraljevini bili edini. O to vrbu po-
sobil je 7. 5. 1919 ose Slovencsko inte-
ligenco v tugu brez nazlike strank,
da bi se sporazumeli, a žal ni imel
ta restavck vprava. Nasprotno, za-
čeli so se napadina kaplana in
župnika, katerega je to silno
užalilo, tako da je po vseh prava-
rah se odlegnil političnemu žoljen-
ju v širšem obsegu. Pa ipa je običnski
odbornik, največih posojstviec.
Stekel si je za ilugo, da je slepial cer-
kev, dal prezidati župnišče, da ima
sedaj tako lično lice.

Kriana je njegova gostoljubnost,
radodarnost za neone in dijake.

Postal je šele sedaj, ko je bil že skraj
dve leti po smrti Kallouka Dr. Ant. Suhai
dekanijaki upravnitelj, dekan, kan-

je posledica nastopa proti školscrem.
Ker škof Kapostnik je v srečo avstro-
fil in kot dekanufi dovoli kaplan
preopet nemškega duha.

Dekan se ni uklouil, vidi sedaj
zmagati da bi se po buntih die-
vih veselil zaslužene časti, mu-
osi, Mi ga radi in namo - želimo
iz duha sva!

23. december

Na občinski urad, poštni, davčni
in župnijski sločel je avstrijski do-
pis iz kočvoja, v katerem se na nesra-
men način zasmejuje sodlične ose-
be v H. Leinartu. Smu se, da je storilo
Dr. Luzar, skrajni zdraovnik v kočvoju.
Čuditi se mora človek, da se akciodemni-
no s zobražen človek tako porija. Pa
škoda za čas in delo - smen inteligentnega
človeka naj bi bila, vedno s koristiti
čas v dobro - plemevito, da si lahko
vsak da t reče, da je koristil ljudstvu,
a ga ne žalil.

31. december

Kadnji dan leta! Radno me je vedla
pot na inventuro v žitarec. Bl je prijazen
dan, iz visokega hriba pri Sv. Barbari
so se mnogi številni hribčki najlepo
kazali napol odeti s snegom, vedno
višje in višje, kjer so v sinji daljavi
sajali beli vrhovi gora o jutrajšem
poljubu o kajajajočega soluca. Kje je za-
stavilo soluce za daljnimi gorami, ko
sem stopal proti cerkvi Sv. Ruperta.
Belo zidstvo je odsevalo od zadnjih žar-
kov, bilo je kakor bi se težko poskušali
zadnjikrat v tem letu od ljube hiše,
kjer stane dragi župnik Jože
Pažlen. Sem si mislil, če se še soluce
daljše in ljubko poslušja, tako je tudi
moja dolžnost, da stivsem blagom
svetniku roko zadnjikrat v letu in
z zakletim spoštovanjem ter osvetlom
za novo leto. Našel sem ga v žraku
pogovoru z o. Mikael iz samostana
franciškanov pri Sv. Trojici. Govorica
navesla je nato in ono, vsak je sedel
posedati o ljubih spominih; bl sem
v istem razpoloženju, ki ga najdem

le sam, kjer sem z osebo skupaj; kate-
rega mišljeufe do cela poznam.
Kupnik bajtler bil mi je že od nekdaj
simpatičen, je moj, ki ima pravo
srce za ljudstvo, ki mi otkoče v
mišljenju, ki ve presojevati človeka
i stališča, v katerem se dotični ova-
korkrat nahaja. Ljub, mil, gostoljuben,
duhovit prikupil se mi je takoj.
Čutil sem, da tudi on mene spoš-
tuje, štel sem si to v čast, saj najestru-
ljeufe bilo je vedno, da so med poseb-
no in duhovno oblastjo najboljša
seji, posebno duhovna in sodnj-
ska oblast sta faktor, ki se mora-
ta eden drugega podpirati.
In tako sta se najui rei odprli, in
bratovska ljubezen, ki je bila v
najinem srcu, je bila potrjena
z bratstvom poljubom. Sic erat
amicitia iam diutius existens
in cordibus nostris confirmata
ultima die anni 1921 cum osculo
fraternitatis - misli so mi obajale
na lepe stave, ki jih razvija ^{Gregor} Laelius-
de amicitia. Bil je lep večer, ure so
minule kakor v sanjah in morem

reči, da je bil to siloestvo očer, na
katerega me bodo ozgali vedno naj-
prijetnejši spomini. Sklenil sem pri-
jateljstvo vez s prijateljem, ki ga iz du-
šne spoštujem kot blag značaj in šte-
jem si v čast, da se s meim imenuvati
njegov prijatelj. Amice - seroabo tibi cor
sincerum usque ad mortem!

Prišel sem domu, ko so odhajali
na siloestvo očer v Sokolski domu-
ni me veselilo - živel sem v tako ljub-
kih spominih, da nisem hotel za-
gadufi očer nobene druge slike. Bil
bvl je Morfeja objem - meotem so s so-
kolskem domu povsli dve šipi - posle-
dica preveč zavžitega vina - Dr. Goriseku
pa so v njegovem stavoosauju povsli
s kamencem tri šipe. Bil sem vesel,
da sem bil doma, saj potkoarilo bi
mi to vse lepe utise zadufega večer-
ka. To je znamenje, da Dr. Gorisek ni
našel pri ljudstvu prave ljubezni,
napačno je postopanje v političnem
oziru, napačno tudi v znanstvenem
kot odločitih. Ne umetnost, pridobiti
si ljubezen ljudstva - zato mora imeti
srce, ki ga ljudstvo razume, ki ni
trdo, ampak dobro.

1922

5. svečan

Od oseh strani se slišijo pritožbe,
da duaginja vedno bolj narašča.
Kavalija se čney to in ono, nobeden
ni zadovoljen. Kljub temu pa
se vsi v H. Levantu veselijo za
veselico. Takol privedil je blagoslov o ve-
čer in veliki ples 4. svečana, požarna
bramba niela je zopet sooj ples pri
Aublu. Tu še se obetajo veselice. Topra
se in kazipa denar, pozno noči
ali jutraj vrtajo se domu in kaz-
sajajo. Človeku se mora studiti tako
pričje. Ne zaprevaljarije golnava in
premoženja. Koliko vsi nam vžit-
ka, če za ta denar naprasku lepo
postojaje v plavine, tam se telo
kropi in duk razpodi. Ne gre mi-
kamor - zanne je veselje moj dom!
Dokar sem izgubljenioj do uostuo
in sedaj še mater, in veselja za

me, posebno pa mi je minulo ova
novselje do priveditve, ki jo napra-
vi sokolsko društvo. Ne morem
pozabiti, da je moj najboljši prijatelj
v momentu najkrajše se
se spozabil tako daleč, da je pove-
bil v miselje čerče ženske dovolj-
ve občutnosti, da bi sama prišla
svoje miselje, o to, da bi me in ško-
dovali, češ, da sem želel, sokolom
prav, da so leta 1914 bili zaprti. Pre-
globno bilo je to, preveč so me rani-
li. Četudi sem prijazen in je, kakor
bi pozabil, vsem pa me poče in
gato tudi nikdar ne pozabim,
kar so mislili. Taj sodijo o me
ni, kakor hočejo, kdor bo čital nek-
dajte vestice, da me bo kaj mud.
Mogoče, da sam krepim, a ne mo-
rem si drugače, kaj sodila v
družbi takih ljudi ne najdem,
o katerih vem, da so me hoteli uni-
čiti iz političnih ^{in bolj iz} inštricih oziroma,
tudi jaz veselja ne svetem, ker ga
ne najdem, kliviti se, pa mi moja
lastnost.

2. srúec

Manjši zabeležki kažejo, da se v mir-
no žrtve, zima je mirna, pre-
čital sem mnogo Knig, Dahn, Wolff,
Langhosen. Mnogo zabave so mi im-
dili spini, lepe misli sem našel v
kaže, ki se daje o žrtve naj
lepo poravnati. Kako nezgodno je,
se potrkati po Kremlu in zapredja-
tice na on združuje, zato dobro du-
ševno bravo, ki ti daje tako lep vi-
tek in trajen spomin.

ledaj pa sem v naravo, v sa-
dovosnik, sedaj bom zopet sku-
tarpov gospodirovski; koliko
se selja nam stem in potem
mi savi inoquad s svojimi
ovročno. Narava, kako si lepa,
a užitek le tuda, kdor te pozna!

5. srúec

Žrtve v uradu je enako mirno,
ogledal sem se v vodstvo sodnice,
moji žrtvi se odpočivajo od nek-
dajskih napovedi, nam se selje do
dela. V družbo pa ne zabavaj naj-

bolj srečen sem doma. So obrabi; kimu
ne upajajo in vreditakih se ne more
razoiti. Najmajajo z glavami, da se
odtequjem, meni je vseeno, tako
sem najbolj srečen; smam skušnje,
zakaj je boljše tako; tako uthe ne
more reči, tam sem bil isto gooo-
nil, nič kar mi ne morejo.

15. marec

Pod davos vozi meduo vsak dan avto
v Maribor. Duša podjetja je dr. Gornič,
gužer v vozi je Srečko Krajnc; še
pred letom duj je prvi kot zastop-
nik družstva - konkurent Krajnca
delal nato, da je bil zaradi žaljenja
časti obsojen - posebno, ker ni vo-
lil z njegovo stvaritko - sedaj se
je znage veselil - davos sta skupaj
v družbi. Tempora mutantur!

20. marec

mirko in Mirka sta došla iz Koroškega,
prodala sta se premožutue - tako mi
je ostal od vsega le še grob moje
nepozabne mamike.

26 marec

V št. denarj došel je ministri Pucc, da
ima kot pristaj samostojne kvote.
ke stranke sled v lokalnem domu.
I vesenje zagrevali so mu pristaj
sds. ki so prišli v velikih množinah
in tehnično obstruirali, tako da mi-
nistri ni mogel priti do besede. Ob
pol doh je nehalo govorjenje v obis
ne padlo oljnost, kajti dosegel no-
beden ni nič, ker nobeden ni prišel
do tega, da bi povedal svoje mnen-
je in bi se po pametni kritiki nas
lo zdelo zmo.

7 april

Moj dolgoletni sodni predstojnik
in koroški stopil je v pokoj in
dobil naslov drugega svetnika.
Tako se nagiba čas, osigremo tsto pol-
neizprosno - neizogibljivo. Prsa
ni je, da bi šel v Maribor, a ne nič
me, spoznal sem, da je tam gro-
ljeje razburljivo in da ni manj-
kaj pliva - moja narava. Kaj je

lepše kakor ob slučnih dneotako.
diti po sadovosviki, poslušati
pelje Krilatih poves, obudovati
stroj stvarnika - narasagovori
M Febi, se vabi in Mlice. Tu je ure,
tu odkritost - in to ni je naj-
gubne. Katopastavem.

16 april

Pomlad je s svojim krasom prena-
gala kruto zimo, cvetja sadna drevesa
in rožice po polju, žogolecje skuada
in drught Krilatih poves napraipjo,
da s meem upati prijetnejše dui. V
osej veličastnosti obkaj se klitauo.
Popoldne obiskali so me iz Maribora
sodna svetnika D'Dev in Psega, slov-
ni svetnik Gabrijelčič, župan ma-
riborski brčan, prof. D' Matko, pesi
brbee in fej. V prijateljskem krogu so
nam minule ure, in stoprav, ko so
se začele razlegati mile narodne
pesni osobito kroške, doseglo je se-
selje v huce. Djudje so postajali

pred brambo in se naslajali nad
dionimi glasovi. Družba je bila zbra-
na, dovoli sočnik dr. Gabrijelčič je moj
blagoga značaja, oseba, ki jo mora ssek
opljubiti. Videl sem, da so prišli k
meni kot bravarju, da me imajo
radi. Ktoto je priučnost doignilo.
Bil je lep večer, ki mi ostanev naj-
lepšem spominu, saj mi je dal
zadostneje za marsikaj.

17 april.

Slisno v Kavrh, brat Lirko je nam
reč tudi tukaj. Posod vse v evokju,
zdi se ti, kakor bi narava v proslavo
praznikov postala velike šopke
evokskih dreves, prijeteu vsuj udar-
ja ti naproti. Kuka oica gapela mi
je tridesetkrat - letos prookrat,
ali ban to številu doživel, kdo
do se? Upanje je tista milata tica,
ki nas doiga in doiga v žoljenju,
saj up je edino, kar je ostalo človeš-
kemu rodu v tolažbo! Kats pa upajmo!

18 april

Doktor Josip Janžekovič je nevarno
obolel. Dobil je diabetes. v zadnjem tre-
munku prepeljali so ga v Maribor,
slučajno prišel je k meni prof. Bratkó,
ki sem mu razložil opasní položaj.
In tako je odvedil takojšnu preme-
ritev in to je dekanska rešitev. Jurec
je sope posebnosti, a hudo sum-
bez napak ni nobeden, imeli pa
smo ga osi radi in žal bi nam bilo,
zgubiti priljubljenó osebo.

6 maj

Od 3-6 majnika nadzoroval je
sodnijski svet sodni sodnik Džan
Krautčič iz Ljubljane. To je prva vizi-
tacija, ki sem jo kot sodni predst-
nik imel. Vpoch je bil pravo dober; ni
je lepo zadovoljevanje, ker sem, da sem
stariš sope dolžnost in da je bilo
dosedanje postopanje pravilno.
Nadzornik je pravo ljubozniškega
gledanja, odkritasrčen, ki prijateljsko
spozanja in širki osakega. Vrhjetni
spominu me očepo nauj.

9 majnik

Godovinski je ta dan. Vršla se je iz-
ročitev poveljstve knjige in drugih
spisov glede listih občini, ki so spa-
dale prej pod emveški sodni
okraj in so glasovi sentimentalk
pogodbe bile priklapljene naši
kraljevini. Izročitev vršla se je
v Radgou, ker se je bilo batine-
nirno, nato me je spoznal
sodni predstojnik dr. Holly in
kupi sam predlagal izročitev
na drugem kraju. Bil je lep
majnikov dan, ko sem se peljal
v Radgou z avtomobilom. Kadrij
bo smel sem sojo družno in sod-
nika dr. Čemer. Izročitev vršla se
je gladko; reči moram, da je dr. Holly
kot Nemec storil vse, da je lajšal
delo, in je storil celo več, kar mi
bila njegova dolžnost. V družbi mo-
jih prijateljev Ferd. Stammle in Franca
Kinnave, ki sta se pripeljala iz Grada,
smo se veselili, dokler ni bil čas

odhoda. Kot nekdanji tovariši pod
enim višjim predsedništvom
si so si obljubili, da ostanejo
kot pravniki o najboljšem raz-
mislju in da gledamo le na to, da
ne gleda na stvarke in narodnost,
dobi ljudstvo pravico, kajti odvi-
ja in makati je faktor, ki mora
biti osred svoji službe objekto-
vosti steber države in sviknaj,
kamor se more obravati ljudstvo
g zaurpanjem.

Ko se je nagnilo solnce za gore, pri-
peljali smo se v F. Leuart, gložili so
Kufige na pripravljenem mestu in
tako je bil del sentžermenske
pogodbe spolufen. Kolod sem, da
je bilo izročiteljem težko - mis-
lil sem na usodo svoje domo-
vne - tam se je zgodilo naspro-
no - in oseto, keno so odločevali
o naši usodi ljudje. Mi niso
vedeli nič za težnje tistih, ki
so predmet pogodbe - Holson-
kpe so ostala sobja navela?

1. junij

Najkrasnejše vreme je. Bil sem v vino-
gradu. Celi raj je tam. Nad teboj sinje
nebo, okoli zelene hribčki in gore,
bele hiše in sinogradi. Na vse zgoraj
je poje Mlakoviča, ljudsko intonira
soso ljubko pesem, serice, ščukovi
in drugi posci pa pomagajo se poe-
zija o sinjski gorici. Sprsti, opišem
Pegazus, da sem se v tej nasolusnosti
poodignil na vsep in spiral
svoj kram - sit solutus pro facto.

S. Kungsta čuva sinjski moj kram
V sredi zelene gorice,
Po ducou, po noči sniva on sam
ker nima nobene družice.

Ponuja razgled mi krasan -
Pohorja gledam zelene gore,
Ob desni mi so sed je S. Urban,
Ki čuva nam sinjske vrhe!

So. Arh, So. Bolefunk, Duh in So. Krij⁴
Ne gledajo z daljše višave
Lestkeč nebroj belih se hiš
Vmes iz daljše nižave.

Na severu gledam snežne gore
Obdaja veni jih led,
A spodaj so gorice lepe
Obetajo sladkih nam med.

Na vzhodu so sinje nižave
In hribci zeleni ones,
Pošilja oddaleč snežna pozdrave -
Oj naj nebeški je res.

Pod hranom pa vinska je klet,
Vsodih sniva otuski taru sok,
Da vžival še mnogo se let -
Dodeli nestorčini mi Bog.

Če slavni naš sloniček opoval je kra-
soto vinskih goric in vinca rupega
naj mi ne zanese - da sem skušal
tudi jaz dati duška zato, kar ču-
sim o tem kraju - nič lepšega ni
kakor snuške gorice.

3 julij

Na Beberci sem! Zopet se gledam mila
rojstna vas, zopet me pozdravlja cerkev v
sv. fernija, zopet razveseljujejo moje
srce visoke gore. Vse je še tako kakor
nekodaj in vsuodar ni tako. Krozem
sem v sojem rojstnem kraju in
to me peče. Nisi več moja - jugoslo-
vanska, Nemec je tvoj gospodar!
djudje so me sprejeli prijazno, tudi tis-
ti, ki so me ob času plebiscita gleda-
li pisano, so mi že od daleč prijazno
nudili roko in izrazili soje veselje,
da sem prišel med svoje rojake.
le pač niso spolnile njih obljube, s
katerimi so slepili goste Slovence,
krova se bo doignila - da obo me
bo, draginja bo nehala - ose to je pač
drugače prišlo in to vidijo nasrest-
niki in so umolkili. Slovenska
govorica slivi se kakor poprej, tudi
pesem se razlega - celo lepa naša domo-
vina ni pozabljena. Nisi gosti, ki se
ne uklonijo, prišli so na tihem R

moji, misliti kati roke in pravešči,
kaj prinese bodočnost, ali pride
revitev. Tolajšl sem jih po možnosti
je tojko tolajšiti, ko se ničesar ne ve.
Kredel sem tako marsikaj - peti so
bili na leberci le v treh hišah - doštak
Auderlic - Haštl - mogovč krajnan in
ona - ose drugo se mi je klincilo v obraz.
Sedaj so tih - in mislijo nato, kar sem
jim prorokoval. Nirom ko kel ničesar
imel sem svoje zadostčeri je - prišel bo
čas, ko s obodo tudi ti želeli pomoči
od ostran planin - sedaj bo še le
ostajerija dan.

4 julij

Ob grobu svoje matere stojim. Tako
je sedaj sicer je po enem letu. Mo roa
se še ne pred ojim letom poslovila
na jezerskem orku, bresel se je toj
glas pri zadnji besedi: srečno - zgini-
la si - misem slisal tojega glasu - sedaj
se krije hladna zemlja - rozice krijejo iz
groba - ah kako rad bi slisal še enkrat

Tvoj glas - ~~de~~ cirkrat Ti gledal v nebo
lice - ločena soa - le tam nad gozda-
mi - je svidenje - spasoaj mi ro-
manica - v nekdanj lastni, a sedaj
tuji domovini.

10 julij

Komandator špurn posabril me
je, da se peljem z njim na jezerko.
Bilo je lepo jutro, ko so se bližala
jezerska murava vrha. Ko po prvem
je dalje časa na mestu, kjer so
se laici z materjo ločila. Noja
tedajja slutnja se je uresničila,
da je bilo zadnje slovo. Na vrhu
ostale nam je pot spak - kraj
lovec. Marala soa k komandan-
tu, ki je še spal. Nsoa soa se
kaymela - kljub rednemu pot-
nemu letu nise muel sto-
piti do stulenja - tako sem gle-
dal v lepo jezersko dolino in vi-
soko planino kakor mojje v
objubljeni deželo. Kolikokrat
sem prekoravil ta vrh nise
mi ni branil, a sedaj še rsojo

lastno državo ne smem. Konec do
vseh teh odredb ozbrudil se mi
je v srcu, s tem se ne ozbuja lju-
bavi do domovine. poket
venil sem se, pozabil tega ne
bom.

12 julij

Obiskal sem Celovec - ljubo mi mes-
to - koliko lepih spominov mi ozbu-
ja, prijazno me pozdravljajo ulice,
po katerih sem hodil tolikokrat.
Kj te ga in onega okna gledalo je
ljubko bitje in se mi nasmevalo.
Ker je še tako kakor nekdanj - a
sistih obrazov mi - šli so daleč -
drugi v grobu spe. coctovih lie in
plavalas stopal sem nekdanj skoz
te ulice, sedaj so gube na čelu in
lasje se belijo.

Krepneje svetlo me je še svet
o št. Vid. Obiskal sem uradnike pri
sodnici - videl sem jih po 10 letih
zopet - spreminjeni obrazi - druga-
če še vse tako - a mladostnih let
ni več. Skopel sem k hiši, kjer sem

v tehnik osiernih bel tako srečen. Bri-
kajala se je „das Burgfräulein“ - še
isti ljub pogled, še tisti miliglas-
a spoznala soa, da je mladost
nimula in resnost bila namu
je na obrayu. Spremenilo se je to-
liko - ostal je le spomin na lepe
dni.

Kakor v sanjah sem se oroval.
Videl sem na gosposki kem polju
vojvodov prestol in tam krunski
grad in cerkvice. Gosposko-
socki kraji - pred tremi leti
bili ste osvobodjeni - zasijala je le-
pa zarja lepše bodočnosti - je je
ostal kralj Matjaz in z njim
cela kruna - a vrabil je zopet
prei v nojnice in zaspal in
erej gosposkiho polje slegla
se je zima slovauskega zaru-
ženstva po kemu. Kako brički
so spominu - ko sem gledal kraje
ki bi tako lahko bili naši - a smo
jih tako lahko mišljeno spusti-
li iz rok. Belani kralj Matjaz
in pokiti sem na gosposkiho
polje in zasladaj nam za vse
cane.

19 julij

Bilooil sem se od Reberce. Lepi bili
so dnovi. Hodil sem po temnih goz-
dovih in užival nebeški mir. Stopal
sem na visoke vrhe in občudoval
lep karolavski svet. Prijano smose
poslovi - vlak je dirjal po polju,
mimo Kitarevasi - še en pogled
mamici v tistem grobu - še en
pogled na Reberce - od zdaleja po-
slavljat se je obir, ki je nosil belo
suknjo, ki si jo je odel pred docua
drevi. Kapustil sem te, mila ko-
roška - zaslužjena si - a upam, da
se po letu dni vraviš v zopet
osvojenno domovino.

5 avgust

Na dan mojega godu prišel je
moj ljubi prijatelj, profesor ka-
nonskega praosa dr. Rado Kušej
s svojimi sinovi Gorazd. Bile so
srčne ure, ko so v domačem krogu
obujala spomine na davno minde
dni. Smejala so se zopet enkrat

prav iz srca. Obiskala soa visoki
Kavob, v gostoljubni hiši obitelji
Šupica preživela soa srečne
ure. večer končali sujo pri vedu
ocelom župniku Bajler v H. Ru-
portu. Drugi dan bila je pasto-
ralna konferenca, kjer se je im-
dila duševna prilika spoznatu
najšo duho očeno, za katere in-
teres se je v spixih toplo zaogel.
Vogreveli napitnici posodajal
je potrebo skupnega delovanja
v prid naroda. Bil sem ponosen,
da sem našel priliko biti žičnim
rojatom v družbi, ki mi je vedu
ljuba, dal sem temu veselju
duška v napitnica, s katero
sem padel v pravo. Se prehitro
je minul čas. poslovila soa
se. stano prijateljstvo se je
utrdilo - in sedeti, da ima clo-
vek gostega prijatelja, je ocilka
kolajba in zadovoljenje, saj se,
da ni sam - in imeti srce,
kateremu moreš pomagati se,
je duševno okrepilo.

10 oktober

Minulo je dve leti od onega osode-
polnega dne na Koroškem. Ni se
mi spremenilo - še vedno so vkleinjeni
koroški Slovenci v neuški jareci -
že je sijala zora upanja na rešitev,
a zatouila je in mislim zavodno.
Bližem ob času plebiscita pesimist,
pa ostaneu še sedaj - le prebudo
bo, če bo res. Kaj je bilo krivo na našem
povzpetju, dajec ne bom razpravljal
eno pa vsem, da so vsa področja
glede samoodločbe narodo bile čis-
to drugače mišljene kakor so se
zvedle. Misno bližineja, da
spada slovenski narod skupaj,
tedaj k jugoslaviji, mogočeji
solunačili so to drugače in na-
pravili celo glasovanje za ko-
medijo, ki bi bila za nas pepek
v oči - kaj so hoteli stemu doseči,
so stak vedeli - da bo rešitev
koroških Slovencev glasovala
za odstajjo, bilo je gotovo in to
bi mislali tudi naši uvideti
in krečiti drugo pot, a ostali
so optimisti in to je bila ka-
tastrofa.

5 december

Tukajšni kaplan Martin Kozar izstopil je iz tukajšne škofije in se podal v drugo državo Severne Amerike v mesto Springfield, da deluje med svobodnimi Slovenci. V Krstnikih tega sv. Lenart stare mu sponzor iz dne 26. julija 1914, ko so ga napadli tukajšni nemški kleriki v dijozi fezi proti vsemu, kar je bilo slovaškega.

Po presobratu tudi ni imel nič dobrega, Dr. Gorisšek začel je proti njemu boj, ker je Kozar kot duhovnik bil proti Sokolu. Kišlo je tako daleč, da je Dr. Gorisšek dal trikrat letake o delooanju kaplana Kozar. Kamenil se nihče ni zato, vse skupaj bilo je le: Ein Sturm im Wasserglas.

Sedaj se je našla rešitev, naj bi našel nekdanji oče naš in doživljal naj razočaranj kakor jih je v soški domovini.

1923.

1 januar
V šolskem domu bila je veselica
na silvestrovo večer. Da imam ~~mi~~
pred temi ljudmi, skatčinu me veče
vradno občvanje, sem šel, je tudi
zavraditega, da se malo razpovim,
saj pripusti moram, da je bilo do
sedaj tam živališče inteligence.
1 kako sem se motil; zapajil sem ocu-
noma mlade ljudi - fanto, dekleta.
Fante biliso pijeni, pljuvali po tleh,
se suvali z dekleti in rejali. Pokarjen
bil je cel utis, videl sem, da se gre pri-
rediteljem le za dobitek, na kakoost
obitustoa se jim ne gre ooc. Šel sem
ob pol edvajtrh domu, tam sem
našel najlepšo zabavo ob strani
sojega sivečka, ki me je srečno ob-
jel in se veslil prihoda sojega
očka. - kakor sem domes vedel,
bilo je dioje plesanje mladih fantov
in deklet, ki so iskali priliko, da gre-
šijo. To pa ni šolsko, ki ima na-
men ogafati truplo in dušo - to
je trup - ki se bo mačeval nad
potomci. Razočaran sem bil.

Zima nas je priklečila za peč. Vrtih
 sem že bal, kako bom preстал te dni.
 A sedaj se spominim besedij' mojega
 nekdanjega profesorja dr. Šket-a, da
 je knjiga slovetka najljubši prija-
 selj'. Tu tako najdem v knjigah, ki
 sem si jih naročil, razvedrilo, veselje,
 in kajstejeje duševnega svzorca. Tudi
 zgodovina Krastovca mi kratičas,
 po raznih knjigah in kronikah zbiram
 gradivo, upam, da se mi posreči,
 napraviti prijetno sloto o nekdan-
 ji zgodovini. - O tihih urah pa
 mi obaja spomin v danu mi-
 nule čase - slike izlepe mladosti
 stopajo pred oči - spomin, vedno
 lep in ko črtam - Müller-Gutten-
 brunn - Es war einmal ein ~~Bruch~~
 spomin se na soja leta pri-
 dejlivi sodnici v Celovcu saj
 je vse bilo tako kakor primeni-
 si volas sem postal - a spomini me
 ponudijo - zato pa kedem kaj
 bi bilo pogumeje žrtjeje, če vime
 bilo lepih spominov.

8. svečan

Ker gotovo ne bo lahko kje omenjeno, najzabeležim, da je danes bila ptooritev proega hotela, ki ga je rezidal francie Reser. Kmeruoau je bil pred vojko nekaj let obruik v grajščini Hrastovec, vr Slovace, zelo simpatičnega značaja.

11. svečan

Ob 5^h zvečer bila je poroka naše kuharice Marije Saocnik s sodnim sluga francosni krajce. Bila je postaja, pošterna, pridna - dandanes najde se malo takih služabnikov - celih 14 let je bivala pod našo stroko - želim prav mnogo sreče.

18. mitec

Kröjo se volitoe za državo skupščino. Doloien sem kot predsednik volilnega odbora. Volilnih škrinj je 10. Volitoe se sam nisem udeležil, ker smatram, da je najbolje, da se oždržim kot sodnik vsakega izraza moje politične pripad-

nosti in ker imam tako najbolj mihi.
Voliti proti temu, kar mi je v srcu, ne
morem, Krivih pogledov pa tudi ne gledam
rad.

19. sučec

Pejali smo se v Maribor, da oddamo
zapovrnike o govornih volitvah. SDS-
skupina v H. Levartu dobila je le 29 glasov,
SDP pa 172, samostojneži 13, stenci 44.
Ostale skupine ne pridejo v poštev, če
je bilo le 268 glasovalcev. SDS delala je
veliko reklamo, videl sem pa že v
naprej, da ne vleče več, - zapomnil
sem si zadnje občinske volitve in
poraz, zato sem prav vesel, da
se nisem udeležil.

2. april

Koordinator mariborske glasbene Matice
obstoječ iz višješolskega sodstva
Dr. Posega, dej. sod. sodstva Dr. Džurja
Dro, mestnega župana Krečar, ravnatelj
pogrebnege gasilskega društva in
fej-a prišli so v H. Levart. Obiskali
so me kakor lani. V njih družbi v
najboljšem krogu sem oživel za nekaj

ny, mišne, milodonec pesni in šelfrac
gospice so nam za ta čas naprosle
pozabiti vse kar je neprijetno. So dru-
gač tucintki v H. Levantu, ko niso prijet-
ni, volilni boj rodi so je posledice, sov-
kašoo enega na drugega oira vsako
prijetno spora miljeje, zato še enkrat
kšiem - ogiban se kolikor mogovčavo
nosti, v krogu dragih znanec na vji-
vimi in pozdravljam z veseljem njih
prihod. Ta dan ostane mi v prijetnem
spominu.

8 april

V čam, ko sem še običal oče z dr. Gorisek, sem
moral pozneje slisati, da so ljudje izrazili
bojazno, da tisti gotovo izgubi pravo, katere-
ga naprosil je dr. Gorisek, ker je ta z mevoj
v prijateljskou. Kudo me je bolelo to, ker
je to najbolj obična stran sodnika, čese
mu pred očima pristranost. Kato sem
videl, omejiti običanje stuka jurnici
odostriki na navadno mero. Tu tako
se najboljše skaja. Spomnil sem se nato
sedaj, ko so izšli v štvaži do notici, ker
se vanka sodniku dr. Jos. Čemer, da izdaja
sodbe sedno v kourst dr. Gorisek, ker je z njim

zelo dober. Mislim, da so te novice iz peresa
nos. Šupica, ki ga je de Černor obsodil zera-
di 8 812 K. z. in ni hotel iti na upego se
nepostavne predloge in v drugi ei-
vilni zadevi govoril predlog na za-
časno odredbo. V H. deuartu je res težko
stališče sodnika, zato mislim, da
je najbolje, če je človek zase, potem
ima mir.

20. april

Določil sem se, da sestavim Kroui-
ko skrajne sodnice H. deuart. Videl in ču-
sal sem mnogo Krouik, vse imajo nekaj
takto tajnostnega, tako mi kaže na
na sebi, zdise ti, kakor bi se ti od pel
gastor in gledas vse prizore in dogod-
ke dotičnega kraja, kakor so se odigra-
vali od začetka. Kakati zgodotno ka-
nega kraja, je moje posebno veselje.
Dajmere v tem kraju, ker je toliko oseb-
nosti in ima sodnik le tedaj mte, ako
ne gleda ne na desno in ne na levo, so
me napotile v drugo vrsto, da se posvetim
v pravih urah delu, ki mi pomaga
čez suboparne duše in me napravi

srečnega. Kdi sem, kakor bi živel v drugem
svetu, vse skoli mene je nič. In kariti tosem
krajem spomin, to je moj ideal. Toda pač
kritičas z preprostem in stvaritvom
igrabi ovek trenutok in ostvarjaj, kar ti dela
veselje in kar ostane še za daljše dni - to je
moje geslo.

23 april

Ker je pri zadnjih volitvah v narodno
skupščino volilo nekaj tujcev nemškega
kandidata Schauer, ki je tudi prodir, so drju-
naši napovedali bojkot vsem, ki so obrtniki.
Na vseh telefonskih drogah so lepaki, kjer
se vsakega Slovence spominja, da naj je
izogiba teh ljudi. Pri tem so nasledena
tudi imena, glede katerih vsem, da niso
glasovali za vsem. Tako se vidiva, nespo-
kaznupenje - zato prosi od stvaritstva,
isti si počeno delo - in bodi zase, tako imajo
nisi si mislim, in vidim, da imam
prav. drugo ne katerim prenapetostem
ne bo prav, a vsem, da je vsitna zame
in zame je metodajna vsitna ljudstva
med katerim žrtim in potem se
raonam.

24 april

Po goricah v Krungoti sem hodil. Spomlad
sozbuja, črni kosi preperajo soje lepe
melodije in naznanjajo ostajenje nara-
ve. Vse je zeleno, kajlepo se sočijo beli kra-
ni med zelenim dreofem. Sv. Urban,
sv. duh se sočita v jutranjem solnem.
Tu v vinogradu globlje se zopet plemeni-
si sok; v kleti spominja se vruo v polnih
sodih laurke spomladi in nemirno je
pucozek je proctor, ki se veseliti in sili
iz soda. V kupci se vruce peci, šumi,
kakor bi kazalo na ose krpice sile, ki po-
čvajo v rufem. Nad mano cveti črešnja
v najlepši krasoti, gledam čez hribe
na svoj dom. Nekole sem se spomnil
pesni, ki mi jo je povedal dekan Jan-
žekovič in katero je zložil p. Nikolaj Kej-
narič v samostanu sv. Trojice v sloo. gor.
Nemu v spomitu naj jo gabelo ždnu, ker
je tako prikladna za naše sturke
gorice:

Sivis cantare
Dives potare,
Tu vino veritas
Atque sinceritas,
Quidquid latebit
Vino patebit.

Sentis dolorem
Alque maerorem,
Timum infunde
Suttur perfunde,
Est medicina
Quasi divina.

10. maj

Ob pol osmih zjutraj izbruhnil je v uonjavni-
ji foripa Breiča ogorj; kije v kratkem uni-
čil ose. Kij kito sem zvedel, da je dal dr. Go-
rišek tam dobe jagodi. Nchote sem se
spomnil, da je strauka - oxfuma - h ka-
teri pripada tudi dr. Gorišek, navedla
tudi ime tega tovarnarja, ki se ga mora
bojkatirati. Tedaj dosledno osti se, nemi
sejdi, da se le tako dolgo dežijo teorije, dokler
praksa temu ne ugodarja.

18. maj

Spremili smo našega soseda Karola
Kriško k večnemu počitku. Spomnil sem
se boje, ki jih je imel pokojni s kapla-
nom Paulič zaradi žaljenja časti. Tedaj
bil je zastopnik kaplana Paulič dr. Gorišek.

Ob presvratu so zaprli krogotu gostilno,
ker se je baje v njegovi hišihujškalo proti
jugoslaviji. Silen bil je rod rajnega,
posebno na dr. Gorišek kot dušo dejavnice.
Danes stopal je dr. Gorišek s sprevedu,
saj v zadnjem času je tudi on obiskoval
to gostilno, ki je nekodaj s soopim Malik-
stiberl seljala kot Hochburg des Deutsch-
tums. Sie mutantur res!

22 maj

Hutkošči prejšel sem v vinogradu.
Obiskaliso me predednik strojnega
sodišča dr. Toplak, in pravi pevec odje-
sodni svetnik Posega in svetnik den,
fej in kaznivistični ravnatelj Kobuše.
Bleisno soji med soopim, v istre-
nem odkritorečnem razgovoru - bil
petesutek, ki ga ne pozabim; udlo pet-
je in soeli odkriti stvari so nam
sladili vice, ki so le prebitro niimle.

9 junij

Karadi posebnosti snarim, da je bila dne
8 junija zjutraj tako močna slana, da je
napravila precej škode po ravninah,
kemlja pa je bila deloma do cela zrujena.
Tako mi je pravil franci Luman, posestnik
v dolgih nftah.

27 junij

Prokrat slavil se je pred večer Vidovdana
slavnostno in sicer po inicijativi Drjume.
Od totalnega doma poustikal se
je spresod poteg. Načeln golba,
za rjurni Drjumaš z baklami, zadaj
Dr Gorišek, sodnik Dr Čemer in nekaj
občutstva v nepravilnem številu. Okna
bi bila so razpodeljena in okrašenja,
tudi knisi kakor Ballag, Auhl, razpodeli.
li so okna, samo župnišče je bilo tem-
no. Spresod utasle se je nazadnje
pred sodnijs, ki je bila istotako lepo
razpodeljena, ker je Dr Gorišek nagovor
in se spominjal pomena Vidovdana.
Spetjem narodnehimne Bože prade-
končala se je cela slavnost. Tako se spre-
minjajo časi - čuo pa moram reci - na-
dušenja je bilo le malo - kar se je storilo.
napaostlo se je sled strahu - sveda
pa je spiralo le mali misli; bo
še treba doh generacij, da se ljudstvo
uživi v nov položaj.

11 julij

Nastopil sem dopust, pletim v vinograd,
da no vidim vsakdanjih obrav in uživam
plavinški grok.

15 julij

Krasno vreme goabilo me je v krabi, obisk
kraljeve cerkve sv. Urbana, od koder se ti
mudi nebeško lep razgled po slovens-
kih goricah in proti severu in mogotne-
mu Pohorju. Porasli poti stopaš v hladni
seneci proti sv. križu, kjer se ti od prva
posebno lep razgled proti severu.
Od lipovine desosom v najlepšem
coolju ujsal sem sui nebeški svet,
ki nam nudijo ti oprešeni kraji. Hruva
je postna odšel k sv. Juriju, ki je je blizu
dijaone meje. Gubka cerkve 79. Lu-
gole se pozdraslja v dolini vredi
vinskih goric. - Kakšna prezija je,
bisati v teh vinarodnih krajih.

25 julij

Kalostuo pojejo pouboi v St. Lenar-
tu in sv. Rupertu. poucla je uona
donna nožica. Ružica, ki uota
šupica v nejni mladosti 17 let. Klob.
ko svetje inam v sru, saj uiliti si
moram, kakšna je bol stariča, ka-
torim iztrga neizprova suut
najjubte iz rok. Koliko je uuda in
slebij, in ko pride čas, da bi stariči
ujsali sad njih uuda - oone
mladi oost. Nepravna je ta bol!

3 avgust

Prisel sem iz Koroškega. Videl sem zopet svojo domovino. Tre je tako kakor nekdaj, samo, da sem tukaj tujec. Nemški jezik se širi povsod, komendator na Reberci mi je pravil, da župniki pod kaznijo ne smejo več slovensko uradovati; o šlah je vse nemško, v oseh drugih uradih samo ob sebi razumevno. Kidi se, da so Slovenci na Koroškem obsojenci na smrt. Slišijo se se slovenske pesmi, a le malo, le pesni se poprosi nemško. Človeka boli vse - žalostnim srcem zapustil sem svojo nekdajšo domovino.

6 avgust

Obiskali so me tovariši iz Maribora, ošferodni svetnik oz. svetnik Lorega in doo ter mestni župan Gričan. V hitem inkrenem, odkritim inem razmislju kakor vedno sestali smo se tudi danes. Peljali smo se k sv. Antonu, kjer smo pod koska. jem prepevali kakor nekdaj! gledal sem po hribččkih, gledal na okno, kjer je bila nekdaj ona - hribččkino in bele hišice in tudi tisti kram se stoji - a okno je zapeto -

daleč v tujini je - last drugoga. Spomela je
pesem - so pa rojce minule - minulo je
ose.

10 avgust

Dobil sem poročilo iz Reberce, da so bla-
goslovili trinose gozovce; bil je slovesen
dan 5 avgusta, ko so zapeli proskrat vsi
pederi gozovci ob slovesnem obhodu
po polju pri osch štirih križih. Spom-
nim se tega dne - misli mi skajajo
daleč nazaj na moja mlada leta - kako
lepo je pel goz iz viskih lin, me
oabliu ozbujal - tudi tedaj pojejo
gozovci - a nikdar več tako lepota
kor nekdanj - kako lepo bi dovel njih
glas in odmeval v mojem srcu -
ko bi peli v prosti - osvobodjeni de-
želi - a tako pojejo - zaslužnemu na
rodu in ne dolgo, ko se bo razlegel
vaš glas gor do zadnje planinske
kote, kjer bo kakor v dolini bival
že kence - da, stojnost me prime
namesto k ostajenju - gozovi
boste k pogrebu moje nekdanj slo-
venske rojstne vasi.

15. avgust

V listu Držuna priobčen je bil dopros iz Sv. Leuarta, da je orožnik Sagadin nasodučeval v gostilni, da bi se ne učlo pčlo. Tudi tukajšnji predsednik Držune, nadučitelj Kluvar naprosil je na poseljništos orožniške Komande v Mariboru svadbo. Poizpodbje so izpadle v negativnem smislu. Vidise, da je spasio, v gostilni sploh kaj govoriti - zato se ogibam take družbe - zato pa tudi ne morem najti inke nega veselja v družbi osturov in demurcijantov - rad sem vesel, a le tam - kjer sem, da so odprti - sovražni ljudje.

17. september

Pripetil se mi je slučaj, da sem moral v zavarskarije dokaya zaživati bolno, 74 letno Apolonijo Rajs kot pričó. Ko sem jo opozoril v sodni dooravi na sootost prisege in jo popoval, prisem, zgrudila se je na tla in bila takoj mrtva. **Dogodek** naprosil je na ose globok stis.

29 oktober

Trgalec je skoraj minula - držimo se bolj
sladko kakor lani, licer ni običajno govoriti
s'o sromom, a s'ceptis firmat regulam
Kronika zabeleži je zavrženi osti. Po bolj
vikarivih dnevih nastopilo je jasno, mir-
no toplo vreme. Toploter kaže v senci
spodnje 18°. Ljudje korijo stavoč in ga
v dobih drich sprasio subegadomni.
Vrno sedaj storijemo mčni 20-22°. Nebo
je čisto in gore so tako krasne, postao-
ljene v blifno - kako me nika, da
si poletel na gore - da bi ožival kras-
to naravo in s'ni nebeški mir, ki sla-
da sedaj na gorskih višinah - kako
si vendar lep - ti rajski svet - če je jasno
to je lice in slada svetovna k' s'na-
glej, človek, podobno za svoj mir najde
s naravo.

10. ~~oktobra~~ november

Hodil sem pri Karifi Snježni. V dolini stala
je megla in bilo je videti kakor morje. Po
hrbččkih pa je s'grevalo toplo jesensko
solnce. Najlep je bil razgled, stal sem
na najvišjem bregu in ujoval lepoto
narave. S' Enureka došli so govoritko
nilo in lepo. gledal sem po ravini
proti severu, po hribččkih in po daljnih

planinah. Tko sročelo je na gnanigori za dalj-
nim bradom, kjer so nekda j bivali klo sea-
ci. Tn zdelo se mi je, kakor bi bili ti potki iz
daljnih, daljnih časov, iz onih lepih
dnevi, ko sem bil tam gori se kot visoko šole
mlad, zdrav in poln upanja o žrteljenje,
ko sem mi je kazalo tako lepo. - Mitikvilis
z osnovi, solnce se je nagnilo k zatonu,
hladna sapica je zapihljala - še en po-
gled na kraj veselih, srečnih dni, in
stopal sem down - v spomin mi je
prišla Baumbachova pesem:
Es war einmal!

16. november

Kot blisk se je raznesla popoldne nočica
da so pri Lorberjevi broji v spodnjem bo-
čiču potegnilo Altono Kieiko + z Sv. Antona
z njeno sestro franciškon mrtva +
potoka kelka. Prebrala me je ta nočica,
saj znana mi je cela njena usoda.
Nekot mi ukaja spomin na ona
lepa proa leta, ki sem jih preživel
v St. Leonardu.

Po uradnih potih prišel sem očkrat
k Sv. Antonu, kjer sem se okrepčal s Al-
toni gostilnici. Bili so tisti lepi časi, ko
sem bil poln veselja, ne misleč na
budućnost - mlad človek, ki živi le tra-
nutku.

Kbivali smo se v veslem krogu, prepoved
se srčno smejali, pa ob strahu ljube,
ničita alt poleg naju. Kako so se firve-
bila oči, kako je zamudela, ko je stopil
on v družbo, ki ga je ljubila tako gore-
če, a je morala skrivati to iskreno
ljubezen. Bil je mladenič - ki je nosil
črni plašč - kaplan franc kreu, doma
iz št. flja kakor ljuba. A ljubezen tika, po-
zrtovovala ni mogla prenesti okega
prostora v srcu, oplanutela je, se
dobro se spominjam, ko sem bil z
D'kušej sredi oktobra 1909 pri št. An-
tonu, kako smo bili seseli; tedaj ra-
zodel mi je kaplan, da ljubi ničitko,
če tudi se, da bo ta ljubezen, ker
bucospesna - nesrečna. Bile so po-
sledice - žal fantek - francček kakor
ste, bil je sad te srčne ljubezni. Vse je
prenesla nesrečna mati pred ljud-
mi, zaosloj njege - in sivečka. Krži
pastir je divjal in poslal kaplana
v daljre kraje. A ljubezen niso mogli
sytregati iz njunih src. Vobuogra-
du št. Jakobu, kjer smo bili jeseni
1909 na trgator tako seseli, sta se
sešla in uživala tiko srčno in se

veselila žaljenja nad sadom njune
ljubezni. Bila sta tedaj srečna - četudi
sta vedela, da ni upa za skupno žo-
ljeufe. Prišla je sestrova sestra, kren
odšel je maboju polje - odlikovan ovač
se je k soji s polječki v njen nudi
dom - kjer sta delala naklope za bodo-
nost. Kolikokrat sem se razgovarjal z njo
pri to. Antoni, kako so ji zarla lica, kako
sostile oči, ču sem govoril o njej, ki
je kazal toliko ljubezni. Sijajno skrbel je
za njo in otroka in delal načrte, da
bi se zredil tistik spou in sklenil
vaz z sojo spolječki. A zastouj sta
upala kolajst sem jo, naj ostaja,
saj edino v tem najde srečo. Mi na
črtiso spodleteli - kren stal je v led
tega pregreška kaplan - zaprta so mu
bilov vrata do veče. Niha postajala
je tika - kuralu goem, da se poroči
z nekim soživotkom - Stefančič. Kidel
sem jo še nekaterikrat v zadnjih
štih letih - prej sootsejih lic, bila
je sedaj blede - oči so bile žalostne -
bila je tika in nič ni več omenila
o vsem, kar je bilo. Ko del sem, da
ni srečna, manjkalo ji je to, kar si
je tako srčno želela - biti last onega,
kateremu je žrtvovala vse.

V obupni sklonila je ta zakonu, a sad prve
ljubezni dal je poood za nesoglasje. Eni-
la je, da revo do dete ne najde nibe in
bala se je za njegovo bodočnost. Tu tako
je tragika ^{naša} svoj kouse, da si je s svojimi
strankom, ki ga je ljubila nad vse, tihak
niti v urflit volosih.

Trpela si doosly; našla nisi nibe na
tem soetu - našla ga boš tam, kouse
je krepvelo svoje srce. Nihče ne bo ob-
sojal svojega koraka - nikdo ne ragu-
me globočino materine ljubezni.
Ti dragi prijatelj kreu. Ko žeš to no-
vico, boš v tibi celive se spouinjal
nife - bil si blag in plenuin in
gofildo nesrečne ljubezni, ki ti
jo niso mogli iztegnati iz srca -
šla je v svet v čisti ljubezni do te-
be in sivečka - ni vama bilo dano
združenje v zakonu na tem soetu
niti bosta našla oba nekda - nad
zvezdani.

Te vrstice poklonim tebi; nesrečni
v spouin, saj spouinfaš me toliko
lepj dnij; ko smo bili ositako sre-
ni in mislili, da ima žoljenje
le solčno strau. Spasaj nibe s
svojimi stricem.

31 december

Kmetom uradni posel v Stražeh. Lep dan je bil. Hribe in doline pokriva sneg, v daljnih višavah sedijo se gore v sneženi obleki, v tako opira ožhajajoča solnce svoje proso žarke. V družbi cenilec Francea Simona iz Dolga njiu ter Jožefa Petrič iz Borne Voličine drinile so hitro ure. Kmetje ni napravi, bisati z možmi v pogodbeni skupaj; do katerih ima ljudstvo zaupanje, tako se prao spopira vsedožnje kmetskega ljudstva, in sodnik dobi prao zaupanje za presojevanje različnih položajev. Sodnik na deželi naj stopi v stik z ljudstvom, s katerimi ⁿⁱ ~~se~~ dobi zaupanje. Tu to dobro ljudstvo je tako hoaležno in poslušilo - zato prao ur vedilo - isto mo vedno pot do vca tega ljudstva potem tudi razumeš nje goo dušo in tako moreš biti praočan sodnik.

Solnce se je posloilo - od to. Ruperta dodeli so tako nito novi zoonovini jernali sloo od starega leta. Bil je nepopisljiv lep prizor - saj v prostina rasi se cuti ova tajstocnost hoar nika - . Krepto smo si stisnili roke - saj spoznal sem, da je najlepše zadvi čenje, če sodnik ve, da ima ljudstvo zaupanje do njega in da ga snaka tudi kot sodnika za sojega prijatelja.

1924

29 januar

Liasonna se vračajo mirni časi. Kakor
nekdoaj, gorijo zopet potrgu sootilke, ki
vsaj toliko razsočljavo trg in ulice,
da ljudje v temosti ne krčijo skip. Lebi
kolo prišel iz velikega mesta, si bo pa
mislil, da je to slika iz srečnega sredn-
jega veka. Misuro pa napredni-
misuro pa v St. Leonardu.

14 socian

Tudi iz mojega žaljenja znana Karolina
kolob naperila je proti nadučitelju Cirilu Vohič
iz St. Trojice tožbo zaradi žaljenja časti, ker jo
jeta označil v neki slogi na višjo šolsko
oblast kot najrazvitejšo Kurčurko. Nad-
učitelj Vohič nastopil je dokaz nesvise. Dog-
nalo se je, da je igrala dojnjo slogo-
scurke, kedar ni je tam občala korist-
Kurko, če je je postal nesviki oster. Gles-
ni dokaz, da je bila članica Südmarkte, nad-
učitelj Vohič s pritani ni mogel doquati.
Abtožerice je bil v proi inštanci obro-
fer, sodba bila je tudi pri okrožnem

sodišču Maribor potrdjeno, a šele po trideset
urnem poročevanju. Sedaj ni šlo tako gladko.
Obtožiteljica zastopana po Dr. Milanu Borštek
je sicer žurala, ker obtožence ni mogel
doprijeti zadostnih dokazov. Pa pa se
ohranil od perpetuam rei memoriae do
kaz, naj nasedem, da se ⁿⁱ ~~ne~~ ~~more~~ ~~na~~ ~~od~~ ~~pr~~ ~~iti~~
Knjiga, v kateri je zabeleženo črno na belu,
da je bila Karolína Kolob v letih 1904 in 1908
člаница Slovencem skrajno sooprajnega društva
Südmark in plačala letni prispevek 2K. Če
bi druga ženska to vedela, bi sodba brez
kone drugače izpadla. Nisem hotel nasto
^{in sem ugotovil, da bi me nadaljevali kot pisco}
piti s teudi kazoni, ker nisem hotel, da
bi se reklo, da se hočem maščevati; to za
pršem, da si se kdo popravi naprausti
pravo sluko. Tako osebo naselili so leta 1919
proti meni kot prvič, da sem zabasal čez
Sokole. propadli so - Dr. Milan Borštek in
drugi ~~drugje~~ žane so te osebe
pozabljene - izpušane iz meca. Veselil sem
se presraba, saj sedel sem, da smo zopet
pod sobodnim slucem, a spoznatim
moral, da so račun ljudi, zaradi kate
rih sem se prej kot slovenski uradnik na
kopal neprivjetnosti pri otšjih oblastih, za
bil takha redstva, da bi me uničili. Volpu
slsem jim, a tudi v mojem seču so mrtovi.

Ker semikdar ne ve, zakaj se rabi kak do-
kaz, navedem. V dogodku navedenim
pod 14 sociānomi natančne podatk
ty knjižice, ki sem jo imel v rokah.

Glason - funtenteft št. 1693 Südmark-
Ortsgruppe St. Leonhard opisana je
kot članica pod št. 50 za leto 1907 in pod
št. 53 za leto 1908 Lina Golob - Gaultersit-
sochter in dreifaltigkeit. (Mitgliedskarte
№ 50 oz. 53) Na članarini plačano je
vsako krat 2k. Opravi so tudi sice furij
in mati Marija Golob ter brat Ernst
kot člani in sicer leta 1907 za stariša
pod št. 48 in 49. ~~Kot~~ in Ernst pod št. 63.
Leta 1908 pa so furij, Ernst in Marija
Golob opravi kot člani pod št. 50,
oz. 51 in 52. Za leto 1907 opravi je kot član
tudi Rudolf Rojko, gostilničar v Trojici
pod št. 65. Čez celo ime pa je črta s sodni-
stvom, znanje, da je tistoprt. leta
1908 ni več član. Postatkien je opravi tudi
Kauslo, gostilničar tedaj v Trojici št. 62 oz.
65 za leto 1907 in 1908. Mici Slavitsch
je opravi leta 1908 pod št. 26 kot članica
Tudi sodni centlee duodok Hozer ty 79.
Porivča je leta 1907 in 1908 opravi pod
št. 60 in 63. Tudi Konrad in Marija Golob
gostilničarja v Lenarškita člana št. 60 in 61.
Leta 1908. in leta 1908 št. 57 in 58.

18. socijal

Ta dan bodi posečen Tebi dragi Matej Šer-
vicolj, ki si pred 20 leti zatimil kot komenda-
tor na Deberci za ocdno Tože blage oči. Koliko
lepih spominov me oče na te, saj ti si bil, ki si
sprožil misel, da sem šel v ošje šole. Bodi
Tvoja hvala - ohrani ti ocdno blag spomin
Tam pri to. fernuju spi mirno spanje na
hrbčeku pod strmimi gorami - dol v so-
testi šumi Belan, in peje svojo pesem veselo
pokakujče - skrog in skrog pare da igajo vi-
sokle gore pokrite s sneženo odejo - da, se
ose je še tako, kakor je gledalo nekda j Tože
lepo oko, ko smo sedeli pod starodavno
lipo pred komendo. A ta zemlja ni oči
naša, po burnih sikarnih ducih, nasto-
pil je vraz, ocvnela perožica - tujec - kmet
je tam gospodar. Breven si, dragi Matej,
spi mirno spanje - tuga bi te položila v
grob, ko bi videl, kako je kmetec t y podbrinil
slovenca - in se začel šopiriti na zemlji,
ki si jo toliko ljubil. Tih bol mirajfe da
sre, nič oč me ne veseli, če slišta pesem:
Kdaj se minulo je - izgubil sem nilo dvo-
vino, ki soa ji oba tako srčno ljubila - spa-
saj utruo Matej - na svidenje v lepši
domovini - nad gospodami

19. socijan

Polsovil se je odločil, da se odloči Dr. Andrej Koble, ki se je preselil v ~~Adamo~~ Maribor. Bil mi je prav simpatičen, prijeten, kot zastopnik v vsakem oziru kulturnem. Dal se je ž njim odkrito in čisto govoriti in to mi je bilo najljubše. Bila so a vraga mišljenja - za takimi ljudmi mi je žal, saj jih ni dosti več v S. Lenartu.

1. sušec

Opisujem nekaj o vremenu, kakor poje slavni Prešern. Tudi dan peljal sem se na uradni dan v Dražni vrh. Kjubraj ob sed. nih bilo je 14° R. Hrib in dol pokriva sneg ljudje šene pomirijo tako kmite gume.

2. sušec

Kesolica sledi se selici. Danes imajo sokoli svojo maškerado. v znamenju Turkov nastopijo. Šene udoležim. prtdijo različne osebe. sedaj sokoli - praj šid markooci. Med takimi najrajeji se ne poutim dobro.

5. sušec

O S. Lenartu je sedaj nekaj, kar naz. burja duhove. Že petdeset let obstoja

Dopisi.

Ples „Langobardov“ pri Sv. Lenartu.

(Važen donesek za naše zgodovinarje.)

Pri kopanju iloviče za svoje lonce je naletel zgodovinar Ernest Pollanetz popolnoma slučajno na velik lonec, ki je bil poln starih listin, pisanih na pravih oslovskih kožah.

Ker mož kljub svoji izobrazbi zraven slovenščine in srbščine ne govori drugih starih jezikov kakor lenarški kuheltajč, mu je bilo malo tesno pri srcu, ko se je bal, da mu ne bo mogoče razvozlati tajnosti, skrite v listinah.

Lahko si mislite, kako mu je poskakovalo srce, ko opazi, da so listine pisane popolnoma v krasno zvenečem jeziku, katerega še danes tako uspešno govori visokocenjena Frau Auhl.

In kaj je čital v teh listinah?

Za časa kralja Agilufa se je priselil k Sv. Lenartu lončar Liutprand. Takrat so imeli v Lombardiji že dosti loncev, pri Sv. Lenartu pa še nič.

Kot pagan pa ni mogel napraviti nobene prave kupčije, zato se je dal krstiti in sprejel pri krstu ime Ernesto.

Privabil je k Sv. Lenartu iz Lombardije še tudi spretnega svečarja kakor krojača in tako postal ustanovitelj Longobardske kolonije pri Sv. Lenartu.

Kruti grofi Herberstein pa so vzeli tudi tem plemenitnikom osebno svobodo in jih silili na različna dela na njihovih velikih posestvih.

Sosebno važno je bilo grabljanje sena in otave na travniku Polani nižje Sv. Lenarta. Pri tem delu se je posebno odlikoval Ernesto Liutprand, ker je imel najdaljše grablje in ga je zato grof Erazmo Herberstein odlikoval s priimkom Pollanetzo. Počasi se je pozabilo

*Kardaljevanje na
družni strani*

...vode. O
»pravnomista« in »Murske Straže« se
do šolali rjoveči levi, ki iz prave lj
ljubezni do slovenskega ljudstva
vzdrže v nobeni doseđanji polit
stranki, ampak bi hoteli sami odre
slovenski narod. G. Bende je v zak
številki oznanil »svoj« program: fed
tivno republiko. Majka Slovenija,
pravi se, da te odreši bodoči republik
ski poslanec g. Bende!

* Močno klofuto od zaveznikov ra
kalov je dobila naša SKS. Skupno iz

Drugače pa bo marsikdo hoté ali
hoté mislil o drami »Nemoč«, kjer se
kaže dijaško življenje v najžalostn
obliki. Pri mladi gospodinji stanuj
trije študentje. Prvi je trpeča prop
ca, ki se ne more rešiti vsakdanjost
katero ga je dovedlo nepoznanje sam
sebe in ženske. Drama se začinja,
najmlajši študent ob spoznanju svoje
propadanja začne boj z gospodinjo-ž
sko, ki ga zapeljuje in se naslaja
njegovi mladosti. Hoče se je otresti,
je spoznal, da ta vsakdanjost ni pr
življenje mlade duše, ampak da je b
velika prevara. Bojuje se s žensko
svojo telesnostjo, toda v boju propade
kakor pač mlad človek pada iz ekstre
v ekstrem, pograbi samokres in se ho
ubiti. Gospodinja, ki že pozna ekstre
sti mladih ljudi, pa ga zbudi iz teh sa
in ga prepriča o njegovem igračanju
nemoči. Obupan se študent razjoče,
vedoč ne kod ne kam. Tedaj pa se vrne
ostala dva s ponočnega pijančevanja,
steklenico vina sta prinesla s seboj.
bupan prime za kupico in zahteva vi
da se napije do nezavesti in pozabljen
Drugi zavriska v svojem sarkastične
veselju, ker je dobil tovariša, bratovs
se okleneta in polna preziranja do ž
jenja zapojeta Levstikovo zdravje
drugi pa skloni glavo in se razjoče, k

prosto odjuno gostilno društvo, ki je že dosti
stariše dobroga, ko se je šlo za to, da se oba-
ruje posebnika ob času ognja očije nove
če. Kakor marsikaj, tako je tudi to društvo
zabodlo dr. Boršček v oči, ker je po njegoveu
mnenju obstajalo to društvo iz članev,
ki se pripisujejo le k neumni narodnosti.
Kasneje je sedaj predlog, da se ga sprejme
kakor tudi nekaj drugih oseb, med
temi tudi sodnika dr. Fortičičev, in
v to društvo. Dobro pa je sprejeti sodnikov,
ker manjka potrebne sprave in je isto obla-
no polno. Ker nobena pritožba ni ni po-
magala, začelase je ljuta gornja proti po-
žarni braudi. Dne 2. misla pristopil je št.
levarski Sokol maškera do s Sokolom
domu, požarna brauda pa oselico v
društvi gostilni s dobrodelni namen
za nabavo potrebnega srodja. Nled tega
bil je ogenj v strehi pri Sokolih. To kaže
članek v Taboru z dne 2. susea 1924. Iči se
pa v mora, da si veliko domišljije je gostoi
krogi, kakor bi se moralo ose klavati, in
ni vsaka druga prireditev opustiti,
če ni dovoli Sokol sprizoriti maškera-
do. Kaj je bolj koristno za blagostanje
tukajšnega prebivalstva, bo sodil
sokl sam.

Slučaj je hotel, da je na večer veselice - pust
no nedeljo - izbruhnil v Sp. Količinski v
hiši Feliksa Krouvogel ogerij. Tudi le-
nartška požarna branba podala
se je kljub najslabšim pričini
razmeram ^{na pos} in rešila gospodarsko
poslopje, ki je bilo raono na novo po-
stavljeno. Po noči ob treh zjutraj
izbruhnil je na stranih hiše
udobno bogatih ogerij, ki bi, če ne
pravočasno zadušeni po požarni
branbi, lahko oporelil celo hišo in še
lahko vsi drugi.

V šolskem domu pa se je pridno
plesalo in gasilo - glaz v oči.
Hudomuškoj napravo je v torek-
pust - sledi dosti:

Hir halten fest und treu zusammen.
Des Bogavnik's Scheiskäusel steht in Flammen.

Pa še reči kdo, da v St. Lenartu ni vedno
kaj posebnega!

21. marec

Pred mesec leži napravnilo, da je gospa
Elizabeta Hud murla. Sedaj tudi ona je
šla na daljno pot. Koliko lepih sponi-
nov me veže na to gospo in njeno hišo.
Jakomini gasse št. 4.

V Mariboru, dne 2. marca 1924.

prvotno ime onih od Liutpranda in so ostali samo še lončarji Pollanetzi, katerih potomci imajo prej omenjenega zgodovinarja še kot živečega predstavitelja ovetoče obrti.

Te listine so bile pisane na koži oslov, katere so svojčas ti priseljenci longobardski prignali s seboj iz Italije in kojih kri še danes plaši po našem trgu.

Ta historični dokument pa ni samo važen za rodbino Pollanetzov, katerim je s tem zajamčena pristna krvnost germanska, marveč za vse one, ki še sedaj govorijo v lepi »Langobarščini«, katera je najboljši dokaz za pristnost in čistost njihovega pokoljenja. Zato se ni treba čuditi, če se ti potomci velike preteklosti krčevito branijo vzeti v svoj Langobardski Feuerwehr drugorodni manj vredni element Slovencev in da je za enkrat tudi deželna vlada v Ljubljani smatrala kot pravilno, da smejo v tem društvu gospodariti samo Langobardi.

Jasno je, da se tako društvo, ki je vir lepih dohodkov, ne sme pustiti v slovenske roke.

V društvu vlada vendar komunizem.

Če Arevald nima denarja, si ga izposodi iz blagajne. Če Rozamunda kaj rabi, je istotako.

Prispevajo pa v to naj manjvredni Slovenci in sicer na ta način, da plačajo krepke vstopnine in druge prispevke pri veselicah te odlične družbe.

Že tretjo veselico priredi ta slavni Feuerwehr tekom letošnje zime in to dne 2. marca 1924 nalašča radi tega, ker ima istega dne Sokolsko društvo svojo maškerado.

To okolnost si naj zabilježijo oni gospodje v Ljubljani, ki so stali na stališču, da imenovano društvo Langobardov ni politično društvo.

Mi pa si bomo prizadevali pokazati se hvaležne različnim pripotovanim Langobardom, in bomo skušali pridobiti še več domačih obrtnikov, ki bodo olajšali tem gospodom težko bivanje v tuji deželi.

S.

V Mariboru, dne 2. marca 1924.

samo jezik bistven del narodnega um-
tvora, temveč ves način glasbenega iz-
ževanja, takorekoč duh, ki prepoji skla-
bo, mora imeti svoje korenine v narod-
psihi. V Smetanovih skladbah je naš
narodni tip takorekoč svojo umetniš-
vznešenost, v njih sta kristalizirana n-
rodno čuvstvo in narodna individualno-
Narodni duh se še celo v tem izraža,
je instrumentacija podana v povsem n-
cionalni barvi. Klarineta in vijolina, s k-
terima hodi češki muzikant po svetu, o-
jata Smetanovemu orkestru pristno o-
ški kolorit.

Smetanove skladbe obsegajo opere
orkestralne in komornoglasbene kom-

Meine liebe, gute Mutter, bezw. Schwieger- und
Großmutter, Frau

Elisabeth Jud

Hausbesitzerin und gewesene Gastwirtin

ist Montag den 10. März um halb 3 Uhr nachmittags
nach langem, schwerem Leiden und Empfang der
heiligen Sterbesakramente sanft entschlafen.

Die Hülle der teuren Heimgegangenen wird Mitt-
woch den 12. März um 5 Uhr nachmittags in der
Ausbahnshalle des St.-Peter-Friedhofes feierlich
eingesetzt und hierauf zur letzten Ruhe im eigenen
Grabe beigesetzt.

Die hl. Seelenmesse wird Donnerstag den 13. März
um 8 Uhr früh in der Haupt- und Stadtpfarrkirche
zum hl. Blut gelesen.

Graz, 10. März 1924.

349

Sttus Jud, Schlossermeister, Sohn
im Namen ämtlicher Verwandten.

St. Vest.-Anst. Graz, Grabachg. 43. Tel. 0454, 0416.

va »Prodana nevesta« k velikemu de-
pripomogle, krepiti narodni ponos in n-
rodno samozavest, ter pospeševati stre-
ljenja po nacionalni osamosvojitvi. Di-
ge Smetanove opere so: Dalibor, D-
vdovy, Libuše, Hubička, Tajenství
Čertova stena. Od teh so se pri nas
sicer na ljubljanskem odru proizvajala
Prodana nevesta (prvič 1. 1894), Pol-
(Hubička), Dalibor in Tajnost (Taje-
ství). Po prevratu se je Prodana neves-
proizvajala v Ljubljani kot prva opera
sicer 3. decembra leta 1918. V Maribo-
se je prvič proizvajala v sezoni 1921-
in sicer 10-krat, ter v sezoni 1922-23 pe-
krat. Proizvajala se je tudi v slove-

Mo sem bil v bsemestru, peljal me je
sovaris' kabič v to gostilno. Od tedaj
sem večkrat zahajal tja. Bilo je zbirna
lišče graških Slovencev. Vrhajali so ljud
je iz vsch slojes tja. Kot roven stijač sem
bil vesel, da sem po vsi večerjal. K godi-
lose je, da smo katero zapeli, premožnej-
ši Slovenci so izkajali veselje s tem,
da smo dobili k večerji še pijačo. Nad
ose rada me je imela gospa fuol, ki
je bila udosa in že v letih. Imela me
je kot sina; če sem prišel, sem rekel
kako žaljivo in tako je večkrat pou-
vda: Wenn sie kommen, dann wird
alles elektrisch! Spravil sem v družbo
vedno dobro voljo. Sepe uice sem
tam preživel. Mo sem postal doktor
sem imel tam svoj doktor postus.
Potem pa je ose ni imelo - gospadala
je gostilno v najem - štela je zase.
Obiskal sem jo večkrat, zadnjičkrat
novembra 1922. - Sedaj je zaspala, in
zrip so položili v grob toliko lepsh
sponimo v izmofih let na univer-
zi, ovih lepsh brezskrbnih let! Spasoj
mrtvo, plemeniita žena - osi, ki smo
te poznali, ohranimo ti blag sponim!

21 april

Kakor se po dolgi, mrzli zimni ogrejejo
s posebno miloto topli žarki proega pom-
ladanskega soluca in se ti stri vrac, ko
poslušaj veselo kukavico in senala-
ja oko nad proim zelenjarem, tako
je tudi, v korp dolgem času restave-
jo prijatelji in oburovijo oca, ki jih ve-
ženiz davci v h^{dnj} obiskali so med zlla-
ribora nadsvetnik Posega, svetnik
D' Deo, in kasualca brbee in jez-
guani Koartel in ljubi usj rojak D' Kaovik.
Mladala je med namu tista prisrčna,
ki je le tam, kjer je prasa ljubeza.
Bile so srečne ure, ure, ki me sponin-
jajo na lepe trenutke, ko smo bili
odkritosrdni prijatelji skupaj.
Stranili smo si roke vroče, v ma-
menje, da smo si odini, in da vse
gvesto kakor zdaj, ostalo bode re-
komaj. To me oškoduje za vse to,
kar nimam tukaj. Tu ni tiste druž-
be game, imam prebričke skuñje
očesal sem nekda, da imam pri-
jatelje tudi tukaj - a sem se saral-
gato sem temu bolj srečen, če po daljšem
času zopet gledam tiste - ki so res
pravi prijatelji!

Žrnaj

Pomlad z vsem svojim carom obhaja
svatbo. Vse je v zelcnju in cvetju, prijeteu
vojna napaja topli zrak. V svojem sa-
drosnosti in namu sojnaj kakor
gospod Mirnodolaki - za škorce - sevice
napraol sem stanovauja - po zimnem
jih kmud, lačno so gledale pri sknu,
če je kaj brane - sedaj so hvalajne - ostale
so v bliftni - zasode ova določena sta-
nosauja - tu in tam je kak prapremed
orabei, a do napredbe ne pride in tudi
ne do takš, če sem pri kakem stauo-
sauju napraol premafhen ohod,
okrbijo si prebraleci sami za potreb-
no štrino - nič ne nadlegujejo hišnega
gospodarja.

Tako sedim tu in vjrsam koncert,
ki so mi ga priredile hišve - sevice
liščeki, pod streščeki, štrinkoci in po-
redni orabei. So mi si prijatelj - ges-
ti - hvalajni - bolj kot ljudoje, o ka-
terih sem to mislil - a so se po ka-
zali samolastni, sevdvni. Tu in tam
soj rube, sojo pogijo - v pomladi
da bi mi še esla nekaj let med
sevi ljubkimi, malimi krilati -
za druce ljudoj tam zrnaj pa mi-
nam posluha.

20. junij

V št. Quartu bila jedino 15. junija slo-
nost razpisa prapora sokolskega
društva. Prišli so sokolizy Maribora
in Ptujja. Nekateri hiše bile so okrašene
z zastavami. Nuncij - oprobna novički
misleci hišni posetniki kakor
Heiber. Schifko - Pirich, kamolo so
razobesili zastavo, ker so jha jim
nimobili oprobna, ker se je razves-
la oest, da pridejo prijunaši in nuncij
cecu pobijejo okna. Jay nuncij
razobesil zastavo, ker je nuncij
in cel, novo marševna pa še ni
došla. Pa pa je poslala moja žena
pecivo in torte o obilni mišji
in izvestne kakovosti, kar je slova,
da je vse to najprej bilo razprodano.
Slovnosti se nuncij udležil, ker
stojim kot sodnik na stališču
da kot sodnik moram biti nad
strankami; tukaj so vroča politič-
na tla, ljudstvo takoj postane
nezaverno, če se sodnik jasno
nagiba k eni stranki. Dr. Gerček kot
starosta tukajšnega sokola še tudi
ni dal zadovoljenja, da me je leta 1919

iz maščevanja so oddil vsi v oblasti,
da sem leta 1914 nehal, da se seutlewart-
Nim Sokolovi prav godi, da so bili
zaprti, pri čemur se je sklicoval na
karolinovo besedilo, glede katere imam
dokaz, da je bila leta 1906 in 1907 članica
Sindikatnoverena. Ta ženska je sedaj
prioseh prirediteljah in hove seljaki za
narodnjačinjo. Da ni je njena na-
ročnost zapirna je jasno.

V Taboru z dne 19. junija bil je obja-
ljen dopis iz Sv. debarata, v katerem se
sicer, da je veliki župan Dr. Birkmajer
- po misljenju demokrat - brezjavno
področje prirediteljev. Nazadnje se
pa še glasi: medtem se pa dejavni
člani družbe Slavni in udležni
prireditelje in tudi ni razobsežja
stave razsojo hovo, v kateri sva
sojo trgovsko, medtem ko je to
stenoilo več Nemcev.

Celemu dopisu sem se smejal; saj
sami priročenci Dr. Gortšek obropajo
to prsao, ko na sili strani perulje
darila, na drugi pa me napada.
Dokladajšeri postava, da bi moral
razobesati zastavo in se udleževati
prirediteljev društva straukarkega

znajaja. Tako dalec še nisimo, da
bi se moral nepogojno klavfati,
kar ta človek hoče. Ko bi on vedel,
kako malo imamo pravih prtorjener-
ev, je danes sam nje go prtorjener
rekel. Tures je, očitna jih je, ki
so materijelno odloivni, ker so
kot uradniki dobili posoftla, dru-
gim je prtpourogel do slufbe.
Sedaj morajo plesati, kakor on
hoče, na tihem ga pa kolucejo.
Pras je, da se je pokazal sedaj s
najgrši luci, - ga me je kot prija.
Klj črtan - gajj nimam ničve
kot ponilobalen posmek - ga
me je nič. Kakor bo tudi kot
politok - najprej pri prtpodujth
obitusth solitvah pogorol - Bog
že skrbi - da drevesa ne rasejo
do nebes.

Sope stališče sem prtpodujth
su ohranjega sodišča v kardben
pofarml kakor tudi prtpal pri-
palepu de laouitku, da poveres-
nico, da bi v zakotnem ulstku Fa-
dor poprualjal, se mi ne gdi vreden,
ker bi udil de gortšek, da me napa-
da z stvarmi, ki mi so res, ker je

on, kakor je do sedaj dokazal, za
vsako podlost muojen.

11. avgust

Bil sem od 17. julija do 6. avgusta v svoji
domovini. Nekako sem se že navadil, da
je tam Nemec gospodar. Nemci na ljubo
se mora priprijeti, da najj Nemci tako po-
stopati, da Slovenc ne čuti na enkrat
celo bruno. - Prepoznali smo slovenske pesmi
kakor nekdaj, a vendar ne več tako kakor
je bilo v nekdajšnjih časih. Vidi se, da slovenske
pesmi ginevajo, razširjajo se nemške. Pri
Miklavcu bil je koncert in petje - sove nem-
ko iz doberlesari. Sistematizirno se izpodri-
va slovensko iz uradov, cerkve, iz vseh
mladina govori občinoma le nemško.
Tako se v resnici izpolnjuje kakor je neko
nekdaj pisal: Na smrt obsojeni! -

Šel sem na visokem Obirfu dne 1. av-
gusta. Bilo je vse kakor nekdaj, videl sem
gore, hribe, doline. sivo dravo - ore, ore, a
vendar sem moral reči - to je zdaj tuja
dežela. tu stojim kot tuojenec,

Koroška izgubljena. v sled njene narav-
ne lege. celovške koline je tako padla
odloiba in vendar. če gledam koroško
iz Obirfa, kaj je ta kolina. Kje se še le
zavirajo gore. in kako daleč gre meja
za te gore. do savinjskih planin.

O da bi gledali vsi, ki so imeli odločevati
pri sklepanju sentjermenske mirovne po-
godbe, raj visoki obir - soglasno bi
moralispoznati, da bi vsaj nekoliko
varovali pravice Slovencev - da je
drava naravna naša.

Na zemlje vidu se pa vse drugače
vidi kakor v naravi! Tu to je bila
naša nesreča. Nesreča pa tudi neo-
korna uprava in ofenziva ob času
ko bi se dalo še marsikaj rešiti.
Srbski vojaki niso zaprinesli nikomur
ne svabu - ne Slovencev - postopali so
surovo - kradli - krpinčili dobre mur-
ne ljudi. ljudje so se srbov bali ka-
kor nekdanj Turki - in to je bilo od-
ločilno. Nekki prej zasodeni Slovenci
rekli niso, da rajši gre beračit, kakor
da bi bil volil za Jugoslavojo. Ne žalost-
no - a žal resnično.

Dosti suro bili sami Krivci, da smo
zgubili to zibeljko slovenskega rodu -
naš biser.

Posod slišiš slovensko govorico, od
prejšnjih časov se skoraj nič ni spre-
menilo - le eno je - da je sedaj Nemec
v polni meri gospodar in je slova-
nom zaprti pot. Slovenci - kolikor so
še gosti - so goste sami - iz njih samih

še prihaja navdušeno - stavlja se osam
ljenu kakor na stoku pristi vsem valovom
kifih hočjo postopiti - tako se borijo - dokler
zadufega ne vjame val osenenišča
Kastovij gledajo čez Karasauke - kjer
so upali na pomoč - zamudili so vodje
pravi čas - zgubljeno je.

Kaj porača ose lokelesto - drjunači
ki vedno govorijo o osvobodjenju pod
jamuljenih bratov - v jugoslaviji je
to lahko kričati - storilo se v odločil
nem času ni nič - in se tudi nič ne
bo. Zgubil sem vero v to, zato se mi
ta društva zdijo kot prazna pena.

Obl sem 29. julija na jezerskem. Reči se
mora, da so nemške obvojnne straže
ljubeufvoe - dostopne - jugoslovanske
so tepeke - deloma brez vrčne. Stani oz.
bujajo pri obvojnih Slovencih usodjo
in uszujjo. Uprava postajlja na uszjo
ljudi, ki so srbi - ki ne poznajo tukajšnih
kajmer, jezika in ljudi.

Ne gleda kakor v srednjem ooku
ko nisi mogel dalje kakor je obse
gal pod.

Poslovil sem se zopet od koroške
lepe spominne inam - a tudi žalostne
moje ose - moje edino veselje je zgub-
ljeno - zato nič pustiti vse uszjo - kar
se godi tukaj - z zgubljenim koroško umrlo
je tudi moje srce.

12. avgust

V H. Lenuartu bile so občinske volitve. Med zadnjih volitev leta 1921 nastopil je dr. Gorisek, da je skušal doseči skupno listo Slovencev. Dekan Janžekovič mu je čisto dobro odornil: Ne zaupajmo vam - hoteli bi imeti svojo uadmo. In tako je SD postala svojo listo in dr. Gorisek svojo narodno uadmo. SD je stopila v zvezo z Nemci. Cel boj pa se je dejansko obrnil proti osebi dr. Gorisek - On je nepravilno objavil, da so s svojo nastopom leta 1918 in to se ne pozabi. Napel je vse moči - das letje Aufgebots - 48 glasov - na nasprotni strani pa jih je bilo 75. Volitve se niso udeležil - Ker se kot sodnik ogiba upega, kar bi ne moglo spraviti v strankarsko tui. A eno rečnjo bo nevarnost, da bi postal dr. Gorisek župan - potem proučujna volitve - su nam županil nebo.

15. avgust

Vsa suenogla jezra osled poraza pri volitvah pokazala se je v tem, da dr. Gorisek poprosja občinske, ki niso njegove stranke s ironičnem tonu: Hoalpen kopus - tiskelj Fabunovšek rekne je: Si bouo zapomnili za bodoče. Kaj pa pravim: Gorisekova stranka - si bila - in sie boš prišla na površje: Na oke - am